

HITBUZGALMI HAVI FOLYÓIRAT

assisi Sz.-Ferencz tiszteletének és III. rendjének terjesztése
a katolikus vallás-erkölcsi élet ápolására.

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP ELSŐ NAPJAIBAN.

Főszerkesztő: *Jrefán Leonard*, sz.-fer.-rendi áldozár M.-Vásárhelyt.
Társszerkesztők: *Kiss Árisztid*, sz.-fer.-rendi áldozár Budapesten,
Unghváry Antal, sz.-fer.-rendi áldozár Baján.

XIII. Leo Pápa Ő Szentsége 1903. június 17-én Zichy Gyula gróf p. t. kamarás
cz. apát Úr Őméltósága által apostoli áldását küldötte folyóiratunknak.

INSÉG.

Rémséges hir száguld szét az Alföld rónáin
és a Kárpátok erdőkoszoruzta bércei kö-
zött: inség lesz!

A föld gyermekei könnyes szemekkel
tekintenek a sárguló, hervadó növényzetre; a
kiaszott termőföld mintha mostoha anyává lett
volna: kétségbeejtően fukarkodik adományában.

Mi lesz, nem tudjuk. Mit hoz a jövő, bi-
zonytalan. Reménytelenség vesz rajtunk erőt, a
mint nézzük a kiaszott, sivárrá lett, kővé meredt
terméketlen göröngyöket.

Szárazság van!

Égetően, mereven süt le a természetre a nyári
nap sugára, s ő, akinek hivatása volna, hogy jót
tegyen az emberekkel, megmérhetlen károkat okoz.

Mintha minden sugarában az Isten ostorát látnám . . .

Nem vagyok próféta, de úgy tűnik föl nekem, mintha az Úr sújtó keze megnehezedett volna fölöttünk. S ki merné azt állítani, hogy nem érdemeljük meg? Gyarló, bűnös, szegény emberek vagyunk, csoda-e, ha elér minket az Isten büntető keze?!

Szárazság, nagy szárazság van a lelkekben, nagyobb, mint kinn a természetben. Összeaszott szívű emberek, kőkemény-ségű lelkek járkálnak közöttünk, s talán mi észre sem vennők? A külső inség lehangolja valónkat, szomorusággal tölt el, s a benső, *igazi* inséggel nem is gondolunk?

Pedig ez ám az igazi inség, mert a földhöz ragadt koldus, kinek rongy takarja testét, lehet gazdag, ha lelki kincsekben bővelkedik. De a milliomos is koldussá lesz, ha nincs hite, reménye, Istenben gyökerező bizodalma.

Csengő pénz, csillogó arany, ragyogó ékszerek még senkinek sem adtak szívnyugalmat, benső békét, állandó boldogságot. Ezt csak egyedül Isten adhatja meg. Ki ismeri szükségünket, hallja sóhajainkat.

És éppen ezt nem keresik az emberek. Ezért van inség, szárazság a lelkekben. Vigasztalan állapot, mint talán soha. Mert vannak nagy lelkek, kiket áthat, egészen betölt az Isten szeretete, de hányan vannak, ezren és ezren, kik öntudat nélkül élnek, kiket semmi égi cél nem lelkesít, s szívükre soha sem hull le az Isten kegyelmének gyöngyharmata.

Szegény lelkek, kőkeménynyé vált szivek . . . Maguk zárják el önmaguk elől az igazi boldogulás utját. Önmaguk teszik kietlen pusztává lelküket, hol a viruló életnek varázsló bájait hiába keressük,

Lehangolva, szomorusággal nézem ezt a képet. A lelki inség, benső szárazság elszomorító vonásait. De hallom a panaszt kívülről is. Hogy inség, éhség is lesz, hogy igen sok csapás súlyosodik most egyszerre a népre, a nemzetre. A lelki inség elszomorító jelei belülről, az anyagi nyomor megdönthetlen bizonyítékai kívülről.

Vajjon melyik nagyobb? Károsabb, veszedelmesebb?

A természet rendjének Isten a kormányzója. Tudta, beleegyezése nélkül mi sem történhetik. Sokszor éppen a-t fordítja javunkra, a mit mi legrosszabbnak vélünk. Aggódunk tehát nem szabad, bizalmatlankodunk még kevésbé. Akkor sem, ha mindent fölperzsel a nap heve, vagy mindent elpusztít a felhők zivatarja. Istennek gondja van ránk, mi az Ő gyermekei vagyunk. Igazság ez, melyet kétségbevonni nem szabad, nem lehet. Ha ruházza a mezők liliomait, s az ég madarait, megfélelkezhetnék-e rólunk emberekről...?

Tehát a külső bajok ne aggasszanak, szivünket ne borítsa el a csüggedés homálya.

Mert ha bensőkben nem ütött a nyomor tanyát, ha szivünk kincseit megőriztük, akkor még mindig boldogok vagyunk. Történjék bármi a külső világban, lelkünk egyensúlyát nem veszítjük el. A míg hinni, reményleni, szeretni tudunk, addig soha sem törünk össze a csapások sulya alatt.

Ha azonban Istent elveszítettük, ha kegyelme nélkül élünk, s magunk zárjuk el a hozzávezető utat, akkor szerencsétlenek vagyunk. Szivünk nyugtalan marad, szárazság emésztő lángja perzsel föl benne mindent, s hiába keressük bensőkben a viruló élet vigasztaló virágait.

Nyomor lesz ott, kiáltó szegénység, míg meg nem erednek a kegyelmi élet egének csatornái.

És azt mondom, hogy ez az igazi *inség*.

Aureus.

MÁRIA MENNYBEMENETELÉRE.

*Im össze van kulcsolva szent keze,
S imát rebegnek ajkai;
Oh, mintha, mintha hallanám
Mily édesek az ima hangjai . . .*

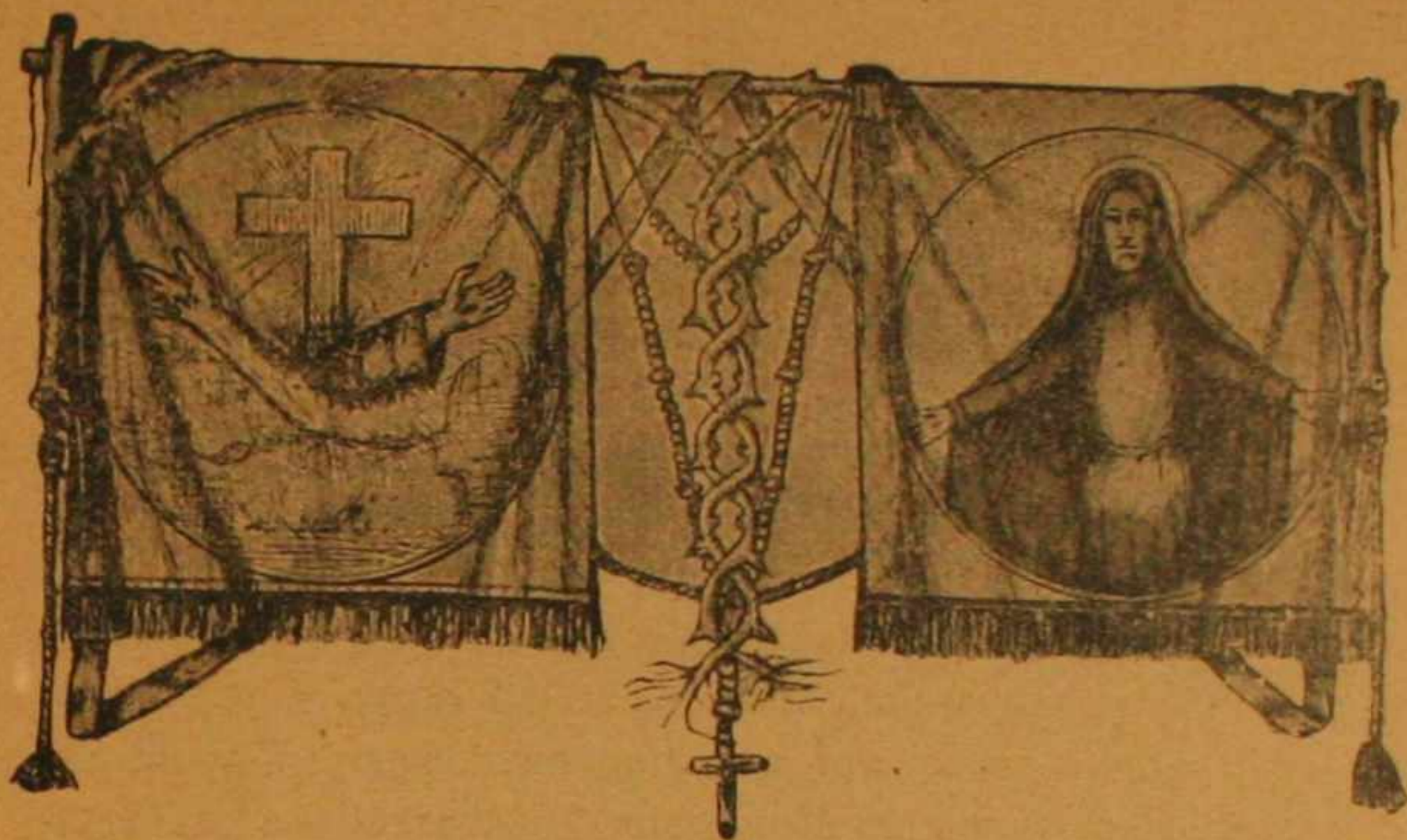
*Tekintetével a derült eget
Meglelve, rajta függ szeme;
Ő az, ki boldog itt alant
És a ki most még boldogabb leve.*

*Száll, száll a felhő, angyalok viszik
És rajta áll a Szűzanya,
S mint legjobb szülő úgy mosolyg, — örül,
Mert látja, hogy őt várja szent Fia.*

*S amig körülte játszadoznak
Pajkos, piczinyke angyalok,
Alant, utána nézve fel:
Zokognak a szegény apostolok.*

D. D.

A HARMADRENDI TESTVÉREK ÉLETE.

Kötelességek.

Mult cikkelyünkben említettük, hogy a harmadrendi testvérek egy család gyermekeinek tartják magukat, s azért tartoznak egymást szeretni, maguk között béke és egyességben élni. A szeretet törvénye egyébként is tiltja a gyűlölséget, irigykedést, versenyzést, egymás megszólását és rágalmazását. Ez ördögi viselkedés atyánkfiával szemben. Az Ur Jézus azt mondja: „Arról ismernek meg titeket az emberek, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást”. Tehát a szeretet az ismertető jel arra, hogy Jézus tanítványai vagyunk; a gyűlölet ellenségeskedés pedig azt mutatja, hogy az ördög foglalta le szivünk érzelmeit, s az ő zsarnok uralma alatt sinlődik lelkünk.

De a felebaráti és testvéri szeretet tevékeny. Nem szeretet az, mely nem kész az áldozatra. A szeretet követeli, hogy egymást egészségben, betegségben, szükségben gyámolítani tartozunk. A harmadrendi testvérnek is kötelessége, hogy szükkölködő rendi társán, főképp a betegen segítsen. Látogassa meg a betegeket, vigasztalja és buzdítsa őket Isten akaratában való

megnyugvásra. Legyen rajta, hogy a beteg idejekorán elláttassék a szentségekkel. Ne várja azt, hogy a beteg erre a szívessegre fölkeri, hanem beszéljen a beteg lelkére, s mihelyt egy kis hajlandóságot érez a gyónásra, hívjon lelkiatyát. Az elhunyt rendi tag temetésén pedig jelenjenek meg a testvérek, mutassák meg itt is, hogy testvériesen éreznek egymás iránt életben és halálban egyaránt. Kisérjék a holtat a temetőbe a sz. olvasó élőimádkozása mellett, ajánljanak föl érte egy szent misét, vagy egy szent áldozást. Egyébként is, hogy a rendi testvér elhunyt testvéreiről meg ne feledkezzék, a szabályzatokban javasolva van, hogy az elhunytak lelkéért naponta három Miatyánkot és három Üdvözlőt imádkozzanak, hozzácsatolván e fohászt: „Adj Uram örök nyugodalmat nekik.“ Szokásban van több helyen, hogy évenként egyszer, november havában az összes elhunyt rendi testvérekért ünnepélyes gyászmisét mondatnak. Szóval a rendi testvérek emlékezzenek meg a szentírás ezen intelméről: „Szent és üdvös gondolat a holtakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak“. Csak úgy várhatjuk, hogy holtunk után imádkoznak értünk, ha mi sem feledkezünk meg a holtakról.

Most már lássuk a testvérek egyéb kötelmeit. A szabályzat a családi életre vonatkozólag is ír elő kötelelességeket. Kérdés, miképen kell magát a harmadrendi tagnak viselni a családi körben, melyhez tartozik? Kötelelessége a család tagjaiért imádkozni és az ő szelidsége, erénypéldái, valamint épületes szavai által az ő környezetét Isten szolgálatára buzdítani. Főkép pedig nem szabad a harmadrendieknek eltérni, *hogy az erényre káros hatású könyvek és lapok az ő házukba bevittessenek (pl. a krajcáros ujságok) és alantasaik által olvastassanak.* Az is főkötelelességük különösen, hogy a gyermekekre keresztényileg hassanak és őket a mennybe vezetni törekedjenek: az ő szülői tekintélyük és komolyságuk, valamint a szeretet és rábeszélés, a katekizmus és szent beszédek fölötti oktatás által.

Továbbá a szent misére nézve a szabály előírja, miszerint szent Ferenc atyánk akarata az, hogy a testvérek és nénék mindennap szent misét hallgassanak, ha ezt könnyen tehetik, azaz, ha valami betegség vagy fontos életállapot kötetmek által akadályozva nincsenek. Itt megjegyzendő, hogy a kik szolgálatban vannak, vagy munkával keresik kenyerüket, legkevésbé se tartóztassa vissza őket az, hogy ők mindennap szent misét nem hallgathatnának, mivel a szabályban nyíltan ki van téve, ha élet-állapotbeli kötetmek által akadályozva nincsenek, csak akkor köteleztetnek a szent mise hallgatására.

Végül a szabályzat egy igen fontos tilalmat ír elő. 1. Szükség nélkül nem szabad esküdni a harmadrendi testvéreknek. Ezen szabályzat értelmében nem szabad a testvéreknek pereskedniök, ha csak különös erkölcsi vagy anyagi szükség ezt nem követeli. 2. A tisztátalan beszédek, sikamlós enyelgések és tréfáktól őrizkedniök kell és esténként megvizsgálni, vajjon ilyesmit meggondolatlanul nem követtek-e el? Ha igen, ugy hibájukért lakolniok kell, vagyis önmagukra szabjanak ki valamely bűnbánati cselekményt.

Ezek volnának a harmadrendi testvérek életszabályai, melyeket betartaniok lelkiismeretbeli kötelességük. Jól jegyezzük meg, hogy bár e szabályok bűn alatt nem köteleznek, mégis, amint számos példa mutatta, azok elhanyagolása, be nem tartása súlyos lelki károkat okozott. Aki a tökéletesség utjáról visszalép, az veszedelmes lejtőre jut, melynek széléről nagyon könnyen a mélységbe zuhan. Amint élünk, ahogyan a szabályokat megtartjuk, olyan lesz az ítéletünk. Adja Isten, hogy életünk mindig a szabályok, vagyis Isten akarata szerint igazodjék, s így ítéletünk irgalmas legyen.

(Folytatjuk.)

P. Kiss Arisztid.

SZENT FERENC ALÁZATOSSÁGA.

ok szép és érdekes jeleneteket tár elénk a történelem szent Ferenc atyánkról, de mindenesetre a legmeghatóbbak azok, melyekben a sz. atya alázatosságának nyilvános jelét adta. Szent Bonaventura és más írók tanúsága szerint őt különösen az alázatosság jellemzi. „Alázatossága folytán — írja a szeráfi tudor sz. Bonaventura¹ — kevésre becsüli önmagát; ezt szerette és kereste rendje alapításától élte végéig; ezért vált meg a világtól, hurcoltatta magát meztelenül a városon, szolgált a belpoklosoknak,² beszédében hibáit nyíltan megvallotta,³ magát gyaláztatta.”⁴ Más egyházi írók pedig vala-

¹ De perfectione vitae ad sorores. cap. II. n. 1.

² „A mély alázatosság szeretője a belpoklosokhoz ment, velük tartózkodott, mindenkinek szorgalmasan szolgált Istenért. Lábaikat mosogatta, sebeiket kötögzette, azokból a gennyet és romlott vért kitörülte, sőt csodálatos buzgalommal csókolta fekélyes sebeiket.” Sz. Bonaventura Legenda maior. 6. II. n. 6.

³ Történt egyszer, hogy súlyos betegségbe esvén, egészsége helyreállítása végett a szigorú önsanyargatást kissé enyhítette. Testi erejét visszanyervén, önmaga ellen ily szemrehányást tett: „Nem illő, hogy míg a nép engem önsanyargatónak gondol, én titokban testemet hizlaljam.” Azért a szent alázat szellemétől indítatva fölkelte és Assisi város piacán összehíván a népet, több rendtársával egyetemben, kiket szintén magával hozott, ünnepélyes bevonulást tartott a nagy templomba, s kötelet kötvén nyakára, magát azon köig vezettette, hol a gonosztevőket szokták megbüntetni. A köre fellépvén, jóllehet már negyednapos láz gyötörte és gyöngékedett is, a nagyon hideg idő dacára nagy lelki erővel predikált és mindenek hallatára azt mondotta, hogy őt soha se' tiszteljék mint lelki embert, hanem mint a testiség emberét vessék meg.” U. o. cap. VI. n. 1.

⁴ „Gyakran midőn a nép őt életszentsége miatt magasztalta, ő egyik társának megparancsolta, hogy őt füle hallatára gyalázó szavakkal illesse. Midőn ez a testvér akarata ellenére őt parasztnak és haszontalan béresnek nevezte, vidám lelkülettel és arccal felelt: „Áldjon meg téged az Ur kedves fiam, mert nagyon szép amit beszélsz. Bernardone fiához illik ilyeneket hallgatni.” U. O. cap. VI. n. 1.

hányszor sz. alapítónkról beszélnek, mindnyájan egyhangulag *alázatosnak* nevezik. S honnan van ez? Onnan, mert szent Bonaventura gyönyörű megjegyzése szerint: „Valamint *minden bűnnek kezdete a kevélység*,¹ úgy minden erénynek alapja az alázatosság.”² Már pedig ugyancsak a szeráfi tudor szerint³ sz. Ferenc „nemcsak a rosszak közül lett kiválasztva, hanem minden jók fölé is emelkedett”: tehát mély alázatosságu volt.

Ennek bebizonyítására álljon itt a sok közül a következő érdekes jejenet, melyet a sz. ferenc-rend krónikája után közlök.

Quintavalle Bernát és sz. Ferencz egy különös találkozásáról van szó. Bernát sz. Ferencnek legelső követője volt, vagy hogy sz. Bonaventura szavaival éljek: „úgy időre mint élet-szentségre nézve a szent Atyának legelső szülöttje volt.”⁴ Szent életének nagyságát bizonyítja még azon körülmény is, hogy neve a sz. Ferenc-rend boldogai közt diszeleg, továbbá Isten Leo testvérnek, sz. Ferenc e kedves tanítványának a következő látomásban adta tudtára Bernát erényei nagyságát: Ő ugyanis a kisebb testvérek nagy sokaságát látta, kik hosszú sorban mind egy menetben haladván, csodálatos fényben tündököltek. De köztük egyik ragyogóbb fényben tündökölt valamennyinél; szeméből napnál fényesebb sugarak löveltek, melyek vakító világosságot szórtak körül. Leo testvér tehát kérdi az Urat, miért oly világosak és fényesek annak szemei? s megértette, hogy ez Quintavalle Bernát. sz. Ferenc legelső társa; szeméből azért lövellnek oly fénysugarak, mert egész életében amit másokon látott, azt a legjobbra magyarázta. Ha szegényesen és foltos ruhában látott valakit, mondá magában: Ime ez jobban megtartja a szegénységet mint te. Ha pedig ékesen öltözve látott valakit, mély alázattal így szólt magában: Ez bizony szőrruhát

¹ Eccl. 10. 15.

² De perfectione vitae ad Sorores caput II. n. 1.

³ A sz. Ferencről tartott második dicsbeszédében.

⁴ Legenda S. Francisci cap. III. n. — Bernát megtéréséről l. a „Szent Ferenc Hirnöke” 1903. évi júliusi számának 18. lapját; továbbá Bohnert M. „Szent Ferenc élete” c. művének 4. fejezetét.

hord alul és titokban sanyargatja testét, jóllehet külsőleg drága öltönyben jár, hogy a pompa által kikerülje a világ hű dicséretét, jobb lehet mint te.¹

Ugy ezen mint más erényei miatt különösen kedvelte sz. Ferencz atyánk. Midőn élete vége felé a sok sirás miatt szem-bajba esett,² Bernáthoz szokott járni, hogy vele istenes dolgokról beszélgetve, lelkileg felüdüljön. A krónika szerint gyakran egész éjjeleket töltött nála. Egyszer azonban sz. Ferenc megjárta, mert épen akkor talált Bernáthoz menni, mikor ez szent magányába rejtőzve imádkozott. Sz. Ferenc Bernát szobácskája elé érven szokása szerint beszólt:

— „Bernát testvér jöjj ki, hogy e vakkal beszélgess!”

Semmi hang, semmi mozdulat... Bernát lelke megvált porhüvelyétől, a buzgalom szárnyain fölszállt a földről, az ég angyalaival dicsérte Istent. Sz. Ferenc erről mit sem tudott s kis vártatva ismét felszólt:

— „Bernát testvér ugyan csak jöjj ki és e nyomoru vakot vigasztald meg.”

Ujra semmi hang; néma csend honol. Szent Ferencen erőtt vett a türelmetlenség, szomoruan s magában zugolódva eltávozott, sőt midőn imádkozni készült, akkor is nyugtalanította a gondolat: „Valjon mi lehetett oka, hogy nem válaszolt?” Ekkor megnyílik az ég fölötte és mennyből jövő hang így dorgálja meg:

— Miért nyugtalankodol emberke? méltányosnak tartod, hogy teremtményért elhagyja Istenét az ember? Midőn Bernátot hívtad ő nálam volt s nem magánál; miért is nem mehetett hozzád, mert szavadat nem hallotta.”

Sz. Ferenc erre igen megsomorodott s elhatározta, hogy Bernáttól elégtételt kér. Rögtön tehát Bernát szobája felé vette útját. Amint oda ért Bernát lábai előtt térdre hullt, elmondta

¹ Chron. Minorum.

² Mert „a Keresztrefeszített iránti égő szeretet folytán oly sűrű könnyeket ontott, hogy testi látását elveszítette.” Sz. Bonaventura sz. Ferenc fölötti 5-ik dicsbeszéd.

az égből jövő dorgálást és a szent engedelmesség erejével kötelezte Bernátot, hogy elégtételül adja fel neki a mit mond. Bernát tudván, hogy a szent atya igen súlyos penitenciát fog kérni, így szólt hozzá:

— „Kész vagyok atyám parancsodat teljesíteni, feltéve, hogy te is megteszed a mit mondok.“

Erre szóla sz. Ferenc:

„A szent engedelmesség erejével kötelezlek, hogy elbizakodásom megbüntetésére nekem itt a földön fekvőnek egyik lábadat torkomra, a másikat szájamra tedd, s így torkomat és szájamat megtiporva, háromszor haladj el fölöttem, hozzám, mint érdemetlenhez e szavakat intézd: Feküdj itt a földön te nyomorult fia Bernát atyának! Honnét az a kevélység, holott oly alacsony és semmirevaló vagy?“

Ezt hallva Bernát megijedt és gondolkozott, vajon megtegye-e? Bizony különös egy parancs volt, hogy egy nagy szentet, kinek hallatlan erényeit bámulta a világ, lábbal tiporjon. De mit volt mit tennie, engedelmeskedni kellett. Reszkető lábával sz. Ferencre lépett, mély tisztelettel háromszor elhaladt fölötte és fájdalmas, remegő hangon mondania kellett:

— „Feküdjél itt a földön te nyomorult fia Bernát atyának!“

Ez meglévén, fölkelte a föld porából az alázatos sz. Ferenc és mondá Bernátnak:

— „Most parancsolj te sz. engedelmességből a mit akarsz.“

Bernát sz. Ferenc alázatosságán megindulva szintén nehéz parancs teljesítését követelte tőle, mondván:

— „A szent engedelmesség erejével kötelezlek atyám, hogy valahányszor hozzám jössz, elkövetett hibám miatt keményen megdorgálj.“

Nagy szeget ütött e parancs szent Ferenc fejébe, mert a szent életü Bernáton nem volt mit megrójjon; ugyanazért sz. Ferenc óvakodott vele találkozni, nehogy a jámbor és nagy erényü Bernátot, kit úgy szeretett, meg kelljen dorgálnia.

Eusebius.

A BŰNÖS ASSZONY.

Az időben Jézus
Az isteni Mester
Midőn a templomban
Tanítani ment el:
Egy szomorú asszonyt
Hozának eléje
Házasságtörés volt
Az ő szörnyű vétké.
S szólt egy farizeus:
Mester, nézd itt e nőt,
Házasságtörésen
Épen most értük őt.
Halált mondanak rá
Mózes törvényei,
Hát Te Uram mit szólsz
Mit kell vele tenni?
Im így beszélt hozzá,
Igy kísérté egyre,
De az Úr belátott
Sötét rossz lelkébe,
S fejét szomorúan
Két kezére hajtván
Könnycsepp gördül végig
Szép halavány arcán.
S csak emyit szól halkán
Mit mondana többet:

„Az, aki nem bűnös
Vessen rá követ!”
És fejét lehajtva
Mintha gondolkozna
Ujjával egyre ír
A finom homokba.
S mikor aztán végre
Arcát fölemelte:
Egyedül van, látja
Nincs senki mellette
Mind elmentek akik
Körüle állottak,
Csak az asszony maradt
Akit bevádoltak.
S megszólítja az Úr
Halk, remegő hangon:
Hol vannak vádlóid,
Hová lettek asszony!?
Hát senki de senki
El nem ítél téged?
— Senki Uram! — felelt
S két szemén könny égett.
Szóliden mond Jézus:
Én sem ítéllek el —
Ne vétkezzél többé,
És most: — menj békével!

Dobay Mariska.

A SZENT MISE ÁLDOZAT FÖNSEGÉRŐL.

Irta: *Portu-Mauricioi szent Leonárd.*

alóban türelemre van szüksége az embernek, hogy elhallgathassa némely keresztény beszédmodorát; olyan kifejezésekkel élnek némelykor, melyek az istentagadással határosak, s a keresztény jámborságra mint mérég hatnak.

„Egy misével több vagy kevesebb, — mondják ők — keveset határoz.” „Elég ha ünnepnap misét hallgatok.”

„Némely papnak miséje oly hosszú, mint egy hét; mikor látom, hogy készül az oltárhoz futok a templomból.”

Az ilyen és hasonló kifejezések arról tesznek bizonyosságot, hogy az illetők kevésre vagy éppen semmire nem becsülik a sz. Miseáldozatot. Mi is tehát a maga valóságában a sz. Mise áldozat?

A sz. miseáldozat a keresztény világ napja, a katholicismus központja, mely körül megfordul minden egyházi szertartás és szentség. Egy szóval összpontosítója minden jónak és szépnek, mi Isten egyházában létezik.

Az megcáfolhatatlan, hogy minden, a világ kezdetétől létező vallásnak volt valamely áldozata, mely az isteni tiszteletnek lényegét képezte. De valamint törvényeik üresek és tökéletlenek voltak, úgy áldozataik is elégteleneknek és érvénynélkülieknek bizonyultak. Minden érvénynélküliek voltak a bálványáldozatok, melyek említésre sem méltók. A zsidó nép is, mely Krisztus előtt az igazi vallást tartotta, csak tökéletlen és hiányos áldozattal rendelkezett. Szt. Pál erőltlen és szegény lelkeknek nevezi őket.¹ Ez volt az oka, hogy nem voltak képesek a bűnt lemosni s a kegyelmet eredményezni.

Egyedül a kath. vallás áldozatja: a Mise szent, tökéletes és teljes

¹ Galatához. IV. 9.

áldozat, mely által minden hívő Istennek hozzá méltó tiszteletet adhat, s ugyanazon időben az emberiség fölötti legfőbb uralmáról bizonyosságot tehet.

Sz. Dávid a sz. Misét az igazság áldozatának nevezi, mert abban van a szentek Szentje, az igazak Igaza, sőt több: maga az Igazság és Szentség van benne; továbbá azért is, mert a kegyelem beleöntésével s azon ajándékok elárasztásával, melyeket magában rejt, megszenteli a lelkeket.

Ennélfogva a sz. Mise áldozat a legfenségesebb áldozat. Nagyon szeretnék róla helyes fogalmat adni. Hogy ezt megtehessem, néhány kiváltságát fogom ismertetni, mert lehetetlen volna mindenikről szólni.

I.

A sz. Miseáldozat első és legnagyobb kitünősége abban áll, hogy a kereszt áldozata véres volt és csak egyszer ment végbe, de ezen egyszeri bemutatás teljesen elegendő a világ bűneinek kiengesztelésére; míg a sz. Miseáldozat vérnélküli és számtalanszor megújítható.

Isteni Üdvözítőnk azért szerezte, hogy részletesen alkalmazzuk azon általános váltságdíjat, melyet Ő értünk a kálvárián bemutatott.

A véres áldozat eszköze volt a megváltásnak; a vérnélküli áldozat annak birtokosaivá tesz minket. Először is felnyitja Jézus érdemeinek kincstárát, másodsor megengedi, hogy azt használhassuk.

Jegyezzük meg jól, hogy a sz. mise nem csupán emlékkép, nem csupán egy egyszerű megemlékezés Üdvözítőnk szenvedéseiről és haláláról.

Az ugyanazon isteni cselekedet, ugyanazon dráma, mely végbe ment a Kálvárián, s igazán mondhatjuk, hogy minden sz. Misében Krisztus meghal értünk, nem ugyan természetes, hanem titokzatos (mistikus) hallállal. Ő ott van az oltáron élve, s mindannyiszor feláldozza magát mint a bárány, melyről szt. János beszél a Jelenések könyvében.¹

Karácsony napján az Egyház elének állítja Üdvözítőnk születését, de Jézus e napon nem jön újra a világra. A mennybemenetel és pünkösdi ünnepein emlékezetünkbe hozza Jézus mennybemenetelét, s a Szentlélek leszállását a földre, de ezen a napon Jézus nem megy fel ismét az égbe sem a Szentlélek nem száll le közénk láthatólag.

Ez nem így van a szt. mise áldozattal. Az nem egy egyszerű kép, hanem valóban azon vér nélküli áldozat mely magában foglalja a kálváriai véres áldozatot. Ugyanazon test, ugyanazon vér, ugyanazon Jézus, Ki magát bemutatta a kálvárián följánlja a szt. Misében is. „Megváltásunk műve megy végbe, mondja az Egyház”² Igen, ugyanazon mű, ugyanazon áldozat, mely a keresztben lett bemutatva.

¹ Apoc. V. 6.

² P. u. IX. vasárnapi köny.

Oh valóban csodálatos mű! Mondjátok, ha mentek a sz. Misére meggondoljátok-e komolyan, hogy mentek a Kálváriára Üdvöztök halálát szemlélni; vagy minden gondolkodás nélkül sőt illetlen ruhában mentek oda? Mit mondtak volna Magdolnáról, ha amugy kicicomázva, kifestve lépett volna a kereszt lábához, mint a milyen volt kicsapongásainak napjaiban? Mit kell mondjunk egy olyan keresztényről, ki úgy megy a sz. Misére, mint valami világi ünnepélyre? a ki illetlen beszédeivel szentségtelenít egy olyan sz. dolgot, mint a sz. Mise? Kétségkívül a bűn mindig utálatos, de azon bűn, melyet az oltár közelében, a legszentebb áldozat alatt követünk el, az isteni átkot von magára Jeremiás próféta szavai szerint; „Átkozott legyen, ki hanyagul végezi az Úr dolgát.”¹ Gondoljátok ezt jól meg!! . . .

II.

Második kiváltság az, hogy a főpap maga Jézus Krisztus. Hasonló kiváltság, mely feltűnteti, hogy a sz. Mise nem csupán utánzat, hanem azonos a kálváriai áldozattal. Ezen második kiváltság megvilágítja az Ő fönségét, amennyiben azt állítja, hogy a főpap egy Isten-Ember.

Három dolgot kell hogy megkülönböztessünk a fönséges áldozatban: a papot, ki azt bemutatja, az áldozatot, mely felajánlatik és az isteni fönséget, Kinek bemutatattik. Ezen három pontból látható, mennyire csodálatos a sz. mise áldozat: a pap, Ki bemutatja maga Jézus Krisztus; az áldozat egy Isten, Ki magát felajánlja és egy Isten az, Kinek bemutatattik.

Éleszszétek fel tehát hiteteket, s a papban, ki szolgál szemléljétek magát Jézus Krisztus imádandó személyét. Krisztus maga az első szolga nemcsak azért, mert ő alapította ezen isteni titkot, vagy mert érdemeivel Ő ad neki minden hathatóságot, hanem azért, mert minden sz. Misében Ő az, Ki a mi előmenetelünkért méltóztatik a kenyeret és bort sz. Testévé és sz. Vérévé változtatni. Ime tehát egyik legnagyobb kiváltság a sz. mise áldozatban, hogy Papja egy Isten, Ki emberré lett. Midőn ti látjátok a papot az oltárnál, tudjátok meg, hogy az ő hivatása az, hogy látható szolgálja legyen a láthatatlan Papnak: isteni Üdvöztöknek.

Ez az oka, hogy a sz. Mise áldozat nem szűnik meg kedves lenni az Úr előtt; még akkor sem, ha a misét mondó pap méltatlan és szentségtörő volna. A főpap valóban a mi Üdvöztök: Jézus Krisztus.

Ha egy családtya alamizsnát osztogat valamely szolgálja által, a főadakozó a családtya; a szolga lehet bármily gonosz és rosszakaratu; ha a családtya jó, az alamizsna szent és érdemszerző marad.

¹ Jeremiás XLVIII. 10.

Legyen tehát áldott a mi Istenünk, a Ki nekünk egy szent és szep-
lőtelen papot adott, Ki minden helyen — mert a mi hitünk a világ min-
den részébe behatolt — a Ki a földnek mozgása szerint a nap körül min-
den időben és órában, az örök Atyának felajánlja ezen isteni áldozatot.
Igen, a napnak és éjnek minden órájában, a világnak különböző részeiben
ezen isteni pap bemutatja örök Atyjának az Ő Testét, Vérét, Lelkét, s egé-
szen önmagát és ezt annyiszor a hány Misét mondanak az egész világon.

Oh megmérhetetlen kincs! Oh kimerithetetlen bányája a gazdagságnak,
melylyei az Isten Egyházában rendelkezünk! Oh miért nem tudunk minden
sz. Misén jelen lenni!? Oh, mily nagy érdemeket szerezhethetnek! Mily bő-
séges kegyelmet ebben az életben, s dicsőséget az égben!!

De ez nem elég! azok, akik sz. misét hallgatnak nem csak azon
kötelezettségüknek tesznek eleget, hogy sz. Misét hallgassanak, hanem a
pap kötelességeiben is részt vesznek. A szt. irás azt mondja róluk: „És
Istenünknek királysággá és papokká tettél minket.”¹

A misét mondó pap nyilvános szolgája az Egyháznak, közvetítője a
híveknek — különösen azoknak, kik a sz. misén jelen vannak a lát-
hatatlan kép előtt, Ki nem más, mint Jézus Krisztus. Krisztussal mutatja
be mindnyájunk és saját nevében az emberi nem megváltásának a díját.
De ő nem egyedüli, ki ezen szent ténykedést végzi, hanem vele közre-
működnek mindazok, kik a szt. Misén jelen vannak. S így igaz az, a mit
a pap mond a jelenlevők felé fordulva: „Orate fratres.” „Imádkozzatok
testvéreim, hogy az én és a ti áldozatotok kedves legyen a Mindenható
Atya: Isten előtt.”

Ezen szavak világosan mutatják, hogy a Misét mondó pap az első
látható szolga és vele minden jelenlevő bemutatja a nagy áldozatot. Tehát
valahányszor sz. Misét hallgattok, legyetek áthatva a pap kötelességeinek
érzelmeitől.

Mit szóltok mindehhez?

Akartok-e a szt. misén ezután is szórakozottan, beszélgetve s hanyá-
gul részt venni? Megelégedtek-e elmondani egy néhány szóból álló imád-
ságot minden gondolkodás nélkül a ti fönséges papi ténykedésekről, melyet
itt gyakorolhattok?

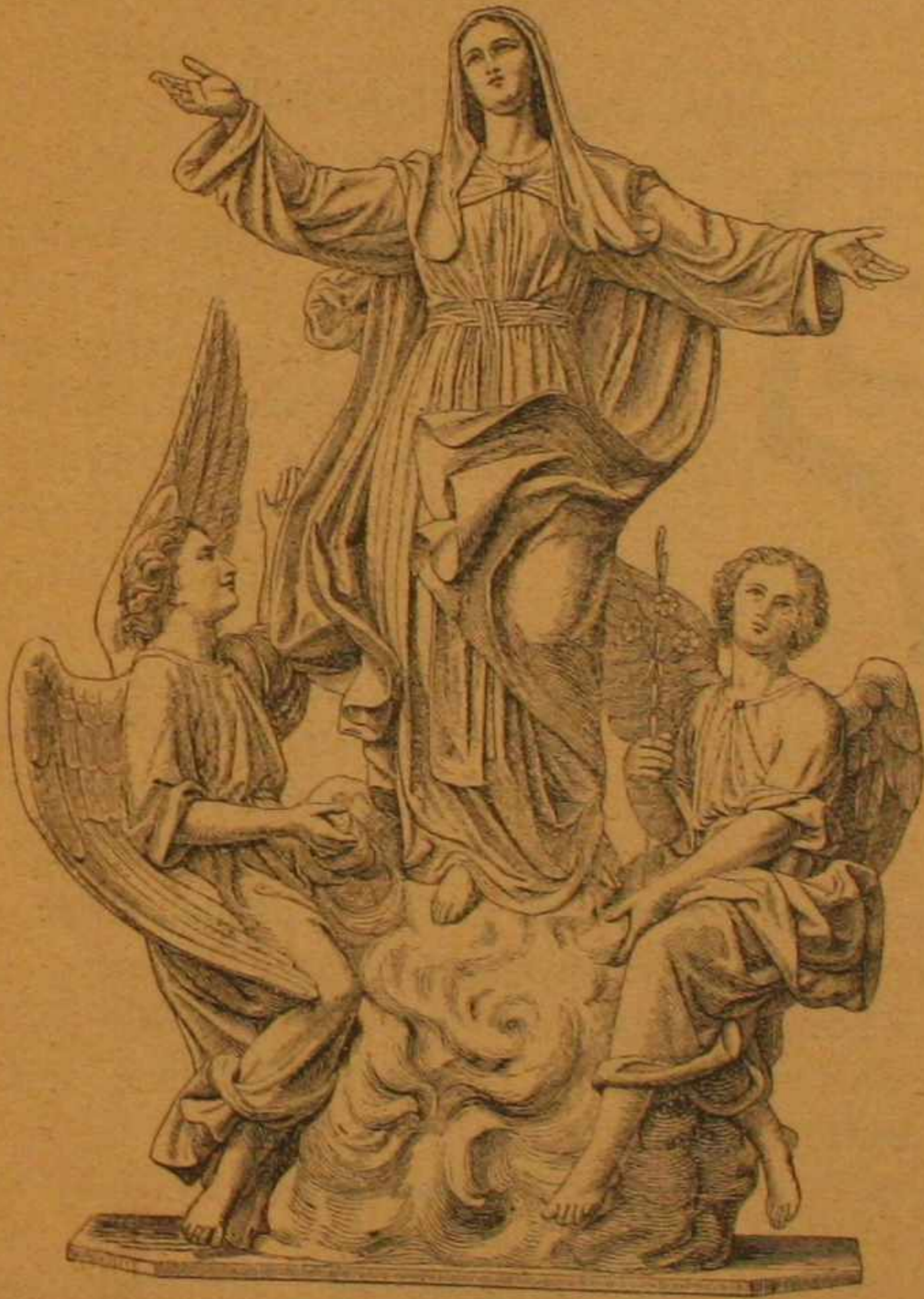
Oh elvakult világ, mely nem ért semmit egy ilyen fenséges titokból!
Lehetséges, hogy valaki szórakozott észszel, hideg szívvvel legyen az oltár
közelében; ott, hol az angyalok reszketnek s csodálva szemlélik e fönséges
műnek eredményét, gyümölcsét?

(Folytatjuk.)

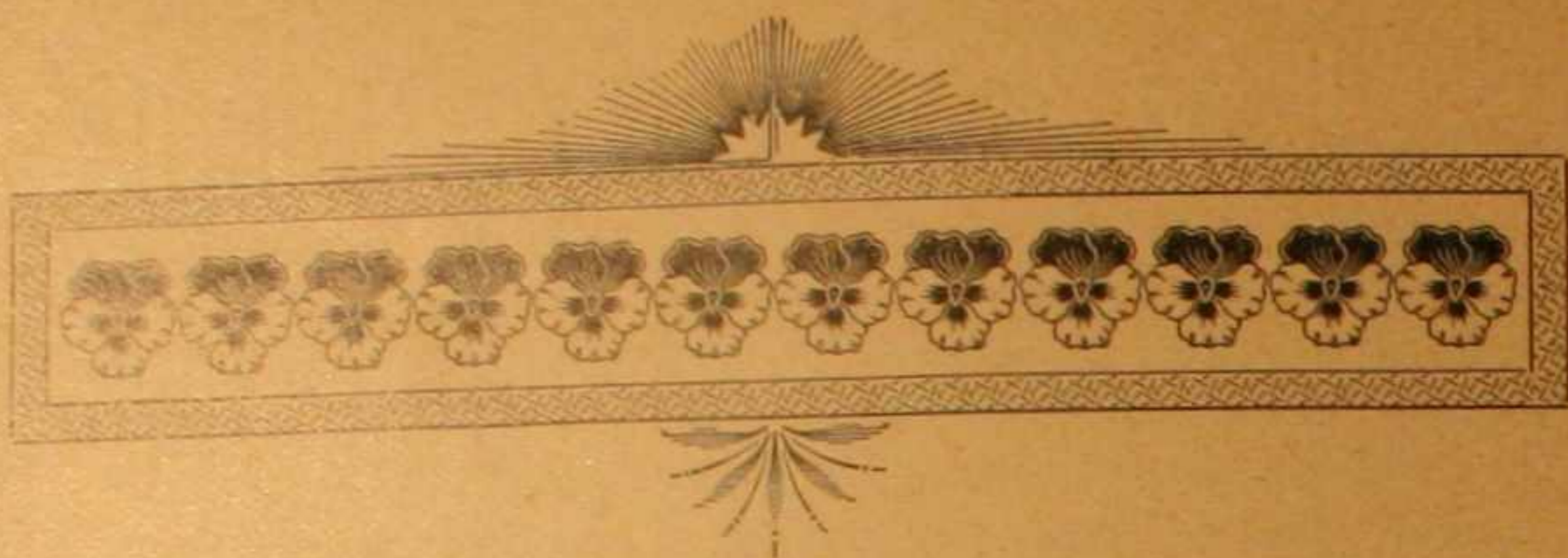
Francia fordítás után közli: *d' Andreau.*

¹ Apoc. V. 10.

MÁRIA MENNYBEMENETELE.

PÁDUAI SZENT ANTAL.

— Lissabon. —

Páduai szent Antal szülőföldje Lissabon, Portugália fővárosa

Portugália és Lissabon természeti szépsége felejthetetlen benyomással volt a későbbi szentre. Egész lelkületén — lényén megérik. De különösen szónoklatain. Azok kedves képeit, fordulatait, csillogását, üdeségét azoknak az illatos, hangulatos, virágos mezőségeknek, tájaknak köszönheti, melyekről Camoens oly szeretettel énekel, melyek a dal szerint elcsábították Róma legióit, hogy Teocritos pásztoraivá lettek. Itt, ezeken a virányokon, melyek énekelnek Genovéváról ép úgy, mint Nagy Károlyról, melyek hangosak márdáltól és patakcsvevegéstől, töltötte el páduai szent Antal is bölcsőéveit és szivta az anyatejjel a nagy szeretetet a természet és minden szépsége iránt.

Lissabon maga a költő szerint kis keretébe zárja a föld minden lehető szépségét.

Que nao tem visto Lisboa
Nao tem visto cosa boa . . .

„A mig Lissabont nem láttad, nem tudod, mi a szép . . .“
énekli a költő.

És e főváros egyik legtekintélyesebb családjának, a Bouillon családnak volt sarja páduai szent Antal.

Ősét ott látjuk a keresztes hadjáratok élén, mint első jeruzsálemi királyt. Egy másik a mórok ellen harcol oly vitéz-

séggel, hogy királya I. Alfonz reábizza a fővárost. Azóta kedvencei a királyi háznak a Bouillonok.

Bouillon Márton nőül véve Tavera Terézt, házasságával egybefonódott Portugália két legnemesebb családja. De nemesi koronájuk legszebb drágaköve az a mélységes hit volt, melyet a Bouillonok ép úgy, mint a Taverák féltett örökségként őriztek és gondoztak.

Igy állott őrt természet és kegyelem a bölcsőnél, melybe 1195 augusztus 15-én fektették a kis gyermeket, a szent frigy első édes gyümölcsét, a későbbi szent Antalt. Volt ott még több gyermek: két fiu és két leány, de bennünket csak Antal érdekel.

A közeli székesegyházban keresztelték Nándor névre. A keresztút azóta szentély, a Bouillonok palotája pedig fényes templom szent Antal tiszteletére szentelve.

Szent kegyelettel őriztek meg mindent, a mi szent Antalra emlékeztet. Sőt már zsenge gyermekévei egy csodájáról is regélnek a legendák.

Itt, a keresztút közelében szeretett volt imádkozni a kedves kis gyermek. A mint kis kacsóit összetéve ártatlan szemeit felemelte ahhoz a Szűz Máriához, a kinek képét a templomban a hivek oly nagy tiszteletben tartották, lelke ártatlan tisztaságát, a kegyelem természetfeletti szépségét a gonosz lélek nem türhette. Imájában megzavarni, gyermeki lelkét felkavarni, a templomból kizavarni akarta és azért ijesztő külsejével többször rohant feléje. De a gyermek ujjával keresztet ír a kőre és az ördög menekül. És a kereszt nyoma a legenda szerint oly erősen vésődött a kőbe, hogy sem az idő, sem a százerek csókja azt onnan levelelni nem tudta . . . .

Gyermekéveiről különben sokat nem tudunk. Mert názareti csendes ház volt a bouillonok háza, hol a ház úrnője maga táplálta tejével és mély hitével elsőszülött gyermekét. Anyja ölén tanulta megszeretni azt a másik édes anyát ott az égben, a kinek ártatlan gyermeke és lelkes szónoka maradt egész életén át.

És a mit ott énekelt Umbria virányain, a mit százszor énekeltetett beszédei között hallgatóival, a mit utoljára zengtek ajkai halálos ágyán, kedvenc dalát: „O gloriosa virginum sublimis inter sidera. . . .” már ott tanulta meg és énekelte édes anyja térdeln . . .

Ennek a boldogságos Szűznek ajánlotta volna állítólag már gyermekéveiben szüzességét is.

Gyermekéveiről szól az a rövid feljegyzés is, melyet a Bollandisták őriztek meg.

„Alig hagyta el a bölcsőt, máris meglátszott rajta lelkiismeretlenség gyengédsége és módorának komolysága. A míg a gyermekek legtöbbször ilyen korban ártatlan örömök és játékok után kapkod, ő már akkor is szüleit utánozta. Szívesen járogatott el a templomba és a kolostorokba és örömmel nyujtott alamizsnát, a hol csak tehetett. Jóbbal mondhatta ő is: a szegények iránt való szeretet velem született és velem nőtt nagyra . . .”

Szülői korán adták be őt a lissaboni kanonokok iskolájába. Itt, a *Schola Episcopi* gondos vezetése alatt töltötte aranyos gyermekkorát, akár csak a szent Szűz vagy a bibliai Sámuel, a templomban, szolgálva Istennek ezüstcsengésű hangjával, vagy az oltárnál, vagy tanulgatva szeretett mesterei oldalán.

Erről az időről írja krónikása: „Szeretett volna Üdvözítője helyett a kereszten csüngenit vagy szegény lenni a szegény helyett, a kit szenvedni és nélkülözni látott. Szívében felébredt a mély tisztelet hazája törvényei, szülei rendelete és előjárói parancsai iránt. Szerette az isten szolgáit, tisztelte az öregeket, szerette a tiszta, elrejtett, alázatos, mértékletes életet. Irtózott a hazugságtól, még ha tréfából is hazudtak. Nem nevetett soha feltűnően, haszontalanságokat nem beszélt, haragot, irigységet, boszút nem ismert . . . .”

Szavait a krónikás, Lelius Polizianus imígyen fejezi be: „Ugyan minő fölséges lesz ez a nap, melynek hajnalhasadása is ilyen fényes!”

(Folytatjuk.)

Dr. Hirschler József.

SZENT PÉTER KÉTELKEDÉSE.

— Spanyol néplegenda. D. Antonio de Trueba után. —

(Folytatás.)

entek mendegéltek, míg egy széles, mély folyóhoz nem értek. A parton egy bárka állott, de a hajós nem volt sehol.

Szent Péter halász létére gyakorlott volt az evezésben és az evezők után nyult, hogy átvigye az Urat, de Jézus barátságosan elutasította.

— Ez aztán kevés bizalom egy tanult hajós iránt, mint én vagyok, a ki a vizen otthon van.

— Igazán? Tedd szivedre a kezedet Péter!

A jó öreg nem válaszolt semmit. Várták a hajós visszatértét és a pihenés mind a kettőjüknek jól esett, mert nagyon fáradtak és éhesek voltak.

Rövid idő múlva látták a hajóst a templomból kijönni, mely egy magaslat csucsat koronázta. Az ember gondolkozva jelent meg. Könnytől vörös szemei és vonagló ajkai alig legyőzött fájdalomról tanuskodtak.

— Szegény! temetésről jön — gondolta sz. Péter.

Fájdalmát feledve, barátságosan üdvözölte a hajós az idegeneket és néhány szép halat sütött számukra, finom bort is adott hozzá és azután keresztül vitte őket a folyón.

Utközben Jézus egy fűröt húzott ki a zsebéből, melyet biztosan még nevelőatyja, szent József idejéből hordott magánál. Titokban kifurta a csónak fenekét, de lábával gondosan elzárta a lyukat, hogy csak majd a kellő pillanatban jöjjön be a víz.

A derék hajós nem fogadott el jutalmat, még megmutatta nekik az utat és egyedül evezett visszafelé.

Még nem mentek messze, mikor sz. Péter kétségbeesett segélykiáltást hallott. Visszafordult és ijedten látta, hogy a hajós menthetetlenül merül a vízbe.

És a mit ott énekelt Umbria virányain, a mit százszor énekeltetett beszédei között hallgatóival, a mit utoljára zengtek ajkai halálós ágyán, kedvenc dalát: „O gloriosa virginum sublimis inter sidera. . . .” már ott tanulta meg és énekelte édes anyja térdén. . . .

Ennek a boldogságos Szűznek ajánlotta volna állítólag már gyermekéveiben szüzességét is.

Gyermekéveiről szól az a rövid feljegyzés is, melyet a Bollandisták őriztek meg.

„Alig hagyta el a bölcsőt, máris meglátszott rajta lelkiismeretének gyengédsége és módorának komolysága. A míg a gyermekek legtöbbje ilyen korban ártatlan örömök és játékok után kapkod, ő már akkor is szüleit utánozta. Szívesen járogatott el a templomba és a kolostorokba és örömmel nyujtott alamizsnát, a hol csak tehetett. Jóbbal mondhatta ő is: a szegények iránt való szeretet velem született és velem nőtt nagyra. . . .”

Szülői korán adták be őt a lissaboni kanonokok iskolájába. Itt, a *Schola Episcopi* gondos vezetése alatt töltötte aranyos gyermekkorát, akárcsak a szent Szűz vagy a bibliai Sámuel, a templomban, szolgálva Istennek ezüstcsengésű hangjával, vagy az oltárnál, vagy tanulgatva szeretett mesterei oldalán.

Erről az időről írja krónikása: „Szeretett volna Üdvözítője helyett a kereszten csüngeni vagy szegény lenni a szegény helyett, a kit szenvedni és nélkülözni látott. Szívében felébredt a mély tisztelet hazája törvényei, szülei rendelete és előljárói parancsai iránt. Szerette az isten szolgáit, tisztelte az öregeket, szerette a tiszta, elrejtett, alázatos, mértékletes életet. Irtózott a hazugságtól, még ha tréfából is hazudtak. Nem nevetett soha feltűnően, haszontalanságokat nem beszélt, haragot, irigységet, boszút nem ismert. . . .”

Szavait a krónikás, Lelius Polizianus imígyen fejezi be: „Ugyan minő fölséges lesz ez a nap, melynek hajnalhasadása is ilyen fényes!”

(Folytatjuk.)

Dr. Hirschler József.

SZENT PÉTER KÉTELKEDÉSE.

— Spanyol néplegenda. D. Antonio de Trueba után. —

(Folytatás.)

entek mendegéltek, míg egy széles, mély folyóhoz nem értek. A parton egy bárka állott, de a hajós nem volt sehol.

Szent Péter halász létére gyakorlott volt az evezésben és az evezők után nyult, hogy átvigye az Urat, de Jézus barátságosan elutasította.

— Ez aztán kevés bizalom egy tanult hajós iránt, mint én vagyok, a ki a vizen otthon van.

— Igazán? Tedd szivedre a kezedet Péter!

A jó öreg nem válaszolt semmit. Várták a hajós visszatértét és a pihenés mind a kettőjüknek jól esett, mert nagyon fáradtak és éhesek voltak.

Rövid idő múlva látták a hajóst a templomból kijönni, mely egy magaslat csucsat koronázta. Az ember gondolkozva jelent meg. Könnytől vörös szemei és vonagló ajkai alig legyőzött fájdalomról tanuskodtak.

— Szegény! temetésről jön — gondolta sz. Péter.

Fájdalmát feledve, barátságosan üdvözölte a hajós az idegeneket és néhány szép halat sütött számukra, finom bort is adott hozzá és azután keresztül vitte őket a folyón.

Utközben Jézus egy fűröt húzott ki a zsebéből, melyet biztosan még nevelőatyja, szent József idejéből hordott magánál. Titokban kifurta a csónak fenekét, de lábával gondosan elzárta a lyukat, hogy csak majd a kellő pillanatban jöjjön be a víz.

A derék hajós nem fogadott el jutalmat, még megmutatta nekik az utat és egyedül evezett visszafelé.

Még nem mentek messze, mikor sz. Péter kétségbeesett segélykiáltást hallott. Visszafordult és ijedten látta, hogy a hajós menthetetlenül merül a vízbe.

— Segítsünk Uram, gyorsan segítsünk, ez az ember elmerül! — kiáltott a part felé szaladva.

— Nyugodtan kedves Péterem! Legyen meg Atyám akarata és hogy teljesüljön, én magam furtam keresztül a csónak fenekét.

— Uram, te . . . ! — Ez — hallatlan. . . .

— Kedves Péterem, ez az Atyám kívánsága volt. Nekünk örülnünk kell, hogy teljesedett.

— Nem, olyan igaz, minthogy élek, hogy ezt nem, nem és nem tudom lefogni.

— Mert a lelki szegények nem érthetik meg — mondta Jézus és mosolyogva nyujtotta kezét a szent aggnak.

Most is felgyuladt a választott tanítvány lelkében az isteni szikra.

Szótlanul kísérte az Urat, míg szemeiből könnycseppek peregtek alá ke szakálára.

V.

Tovább mentek mendegéltek és már késő éjjel volt, mire egy egész idegen faluba jutottak.

A kívül először találkoztak, attól kértek szállást, azonban durva, goromba választ kaptak, az az ember nem lehetett józan.

Szent Péter már felemelte a botját, hogy tisztességre tanítsa a goromba embert, de Jézus figyelmeztette, hogy ha valaki egyik oldalon arcul üti, tartsa oda a másikat is.

Szemben, egy templomban találtak éjjelre menedéket.

Alig léptek ki reggel az utcára, egy embert pillantottak meg, a ki összekarcolt arccal és szétrongyolodott piszkos ruhában a sárban feküdt.

— Nézd Uram, ennek megint a bor áldástalan szeretete az oka. Oh, ha én parancsolnék, majd leszoktatnám ezt a haszontalan népet az ivásról! Orvosi rendelet nélkül senkinek sem lenne szabad bort inni és nem tanácsolnám egy gyógyszerésznek sem, hogy megszegje a parancsomat.

— És Péter, a ki hibátlannak érzi magát, dobja rá az első követ.

Péter megütödvé hallgatott el, mert eszébe jutott, hogy milyen jól esett neki a halász bora.

— Kelj fel jó ember, már nappal van — költögette Jézus az alvót.

Zavartan ugrott ez fel, köszönt és megszégyenülten osont tovább, mintha bujna a járókelők előtt.

— Ni — kiáltott sz. Péter, hisz ez a tegnap esti goromba!

— Igen, az — erősítette meg az Ur és utána kiáltott:

— Még egy pillanatra barátom!

Vonakodva tért vissza és zavartan, aggódva állott meg előttük, nem volt csoda, hogy a sz. Péter lángoló tekintete megfélemlítette.

Az Ur elővette az ismeretes gyémántköves serleget és barátságosan az idegenek nyujtotta.

— Vedd ezt a serleget és az árát jól, Istennek tetszően használd fel. Hálásan vette át az ember az értékes ajándékot, megcsókolta a szelid adományozó kezét és könnyű léptekkel sietett be a legközelebbi utcába.

Sz. Péter boszankodva kiáltott fel:

— Uram, ha Atyád jónak látja egy ilyen szemtelen, részeges fickót megjutalmazni, nem lehet sem igazságos, sem bölcs . . .

— Péter, — szakította félbe az Ur szigoruan — jól fontold meg szavaidat! Hited nagyon gyakran ingadozik és ideje lesz, hogy most már megerősítem, mert arra akarja Atyám a leghatalmasabb művét építeni . . .

Jézus megfogta az apostol kezét, elvezette a templomhoz és egy lépcsőre leültek.

VI.

— Mit láttál azóta Péter, mióta bevallottad nekem kételkedésedet?

— Oh Uram, olyasmit, a mi gyötrő kételyemet még jobban megerősítette, — sóhajtott Péter.

— Hallgass reám, kedves Péter és tartogasd könnyeidet egy nagyobb gyöngeségre, melybe majd akkor esel, ha Atyám legszentebb kívánsága rajtam teljesül.

Azok a derék emberek, kiknek vetését a vihar összerombolta, a jövedelemből egyetlen fiukat akarták jogtudóssá nevelni. Csaló lett volna belőle, a ki az egész falut veszekedésbe hozta volna, szüleire szégyent, gyalázatot hozott volna. Ezt mind megakadályozta a vihar, mely a vetést tönkre tette. A remélt kényelmes élet helyett, kemény munka lett a sorsa, de az áldás nem marad el róla. Őreg szülei boldogan, gond nélkül fognak birtokán élni, mint ő egykor a gyermekeién, míg hosszú, szerencsés, tisztelt és hasznos élet után örök nyugalomra tér és az Atyám jobbjára felől kap majd helyet a jámborok és erényesek között.

A remetét, ki olyan szeretettel vendégelt meg minket, még egy kapocs bilincselte le a világhoz. Megszabadítottam őtet azzal, hogy elvettem tőle a király által ajándékozott serleget, melytől oktalan hiuságában nem akart megválni. Most már ő hibátlan és biztos lehet örök üdvösségéről.

A hajós, ki a folyóba merült, számtalan utast kirabolt és a folyóba dobott. Akárhányszor megbánta véres tetét, mindig visszaesett abba. Tegnap épen a szent gyónásról jött, melyet őszintén, töredelmesen végzett el. Kibékülve Istennel, részesülve kegyelmében, halála által egyenesen a menyországba jutott, ellenesetben újra vétkezett volna és az örök kárhozat lett volna része.

Végül az az ember, kinek az aranyserleget adtam, tiszteletreméltó munkás volt, kit a nagy család eltartásának gondja és mindenféle szerencsétlenség szükségbe és adósságba döntött. Kétségbeesésében züllött el ennyire.

— Oh a bor jó vigasztaló, de nem jó tanácsadó!

— Nagyon rossz, kedves Péterem. Tehát, hogy a szegényt megmentsem, adtam neki a remete drágaságát. Ha eladja, kifizetheti adósságait és új, munkás életet kezdhet, melylyel övéinek és magának megszerezheti az örök boldogságot.

— Kedves tanítványom, — folytatá Jézus és szelid, jóságos mosolygás világította meg vonásait — Isten, Atyám maga a bölcsesség és igazságosság, hozzá hasonló nincs sem az égben, sem a földön. Igaz, hogy a szegény, kicsiny emberi elme gyöngeségében az utolsó és legmélyebb okát az isteni határozatoknak meg nem ismerheti, de minden, a mit Isten tesz, jól van téve, bölcsen és igazságosan. A lelki szegények Péter, ingadoznak, de el nem esnek, ha csak szívük is nem szegény.

Egyszerre világos lett az apostol lelkében és az az égi fényesség, mely az Ur mosolyából, visszatükröződött, teljesen megvilágította azon óráig — mikor Péter a Kaifás udvarán háromszor tagadta meg isteni Mesterét — a názáreti Jézust.

— Oh Uram, — könyörgött az apostol megvigasztalódva és erős hittel, — kérd Atyádat, hogy könyörüljön rajtam.

— Kedves Péterem, bizzál bennem. Boldogok — mondja Atyám — a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.

Mosolyogva nyujtotta választott tanítványának kezét, a ki azt a megkönyebbülés, a hála könyeivel nedvesítette meg.

(Vége.)

Laura.

Porciunkula* emléknapján.

Felenések könyve: 21. r. 1-5. vers.

*Szent János apostol látá a szent várost,
Uj Jeruzsálemet, s leszállani számost
Szentek seregéből; gyönyörű szép község,
Mint ékes menyasszony, arcán szende fonség.*

*A ki sovárogra várja völegényét,
Hogy közölje vele szíve érzeményét;
S nagy szózat hallatszott a királyi székből,
Csodás zengés, dörgés a magas mennyegeből:*

*Egy hajlékban lakik emberrel az Isten,
Hogy választott népén mindenkor segítsen;
Szemről törölve lesz minden könnyhullatás
Halál nem lesz többé, sem bánat, sem jajgatás;
Keserv megédesül, szűnik a fájdalom,
Vidám ének harsan a zengő ajkakon;
Ő, ki volt, van s leszen az Örökkévaló,
Uj éltet s örömet szerez, mely nem muló;
Ujhodttá teremti a korhadtt világot,
Boldogság váltja fel a régi bűnátkot.*

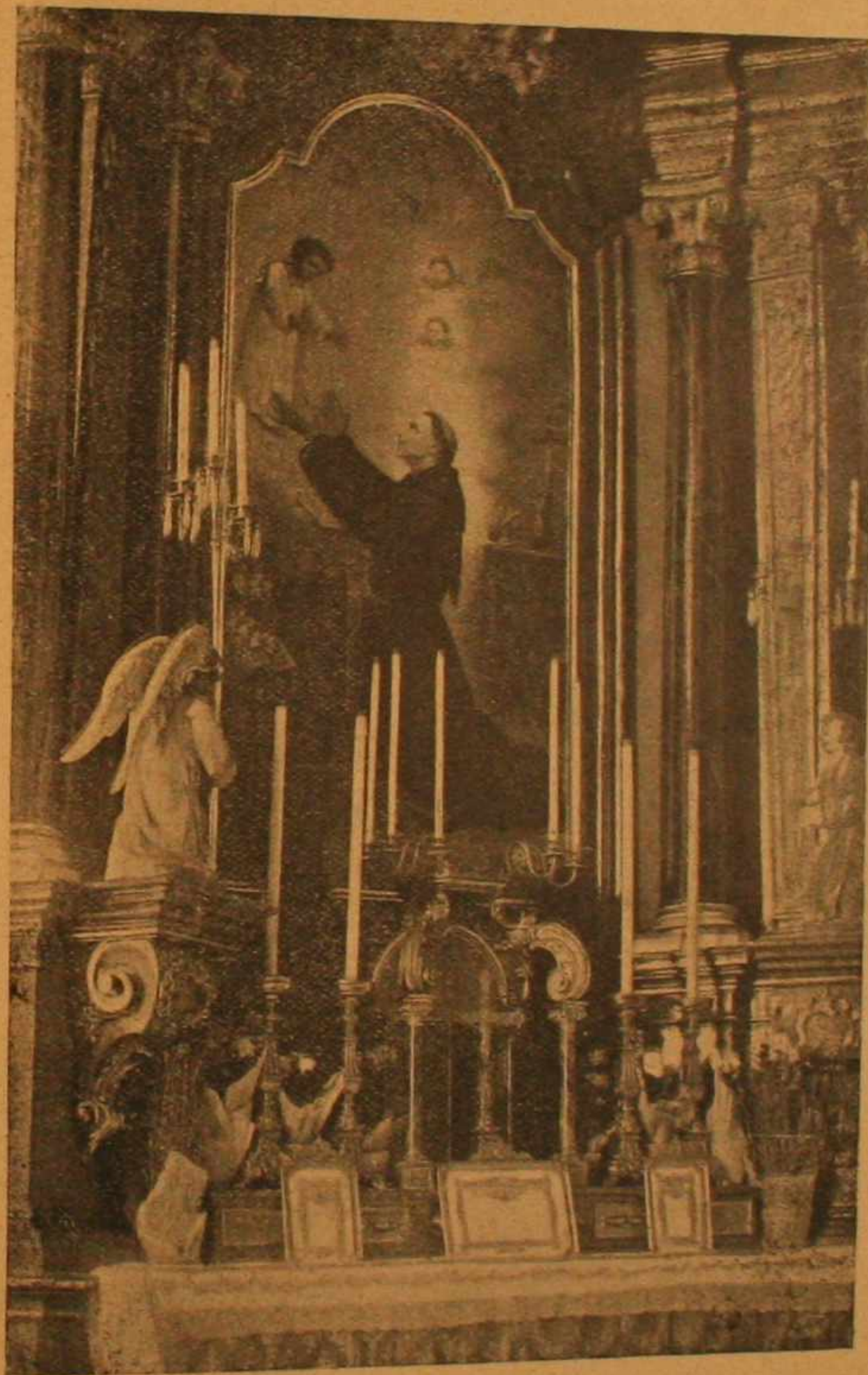
* Magyarul: részecske. Szent Ferenc nevezte így kedveskedéssel azt a kis kápolnát, melyet szent Benedek rendjétől kapott, s melyben szerzetét megalapította. Szent Ferenc kérésére III. Honorius pápa teljes búcsút engedélyezett mindazoknak, a kik e kápolnában a szentségekhez járulnak. E kedvezmény később a szent Ferenc-rendbeli többi templomokra is kiterjesztetett. E kedvezmény a porciunkula-búcsu, melyet a hívek aug. 2-án, mint a Porciunkula nevű kápolna felszentelésének napján a sz. Ferencrendiek templomaiban megnyerhetnek.

S mit átszellemelve János így lát vala,
 Porciunkulakor dereng üdv hajnala.
 Oszlja a kegyelmet a mennyei kincstár,
 Ki bánja bűneit, az elveszve nincs már.
 Szent Ferenc rendjének ma minden temploma,
 Isten irgalmának gazdag s boldog hona,
 Tejjel és mézzel folyó termékeny Kánaán,
 Melyben megtalálja mindenki, mit kíván:
 Áldást, békét, üdvöt s lelkének megnyugvást,
 Gyógyulást, enyhülést, bűntől feloldozást;
 Ki mély hódolattal magát megalázza,
 Szíve boldog hajlék, Zakeus lakása,
 Melybe egykor betért világ Megváltója,
 Elveszett juhoknak kegyes jó pásztora.
 Nyitva az üdvakol, hívek siessetek,
 Az örök életre érdemet gyűjtsetek!
 E földi vándorlás csak porciunkula,
 Fönn a mennyben zeng majd örök alleluja!

Tiszababolna.

Babik József.

PÁDUAI SZ. ANTAL OLTÁRA
A BUDAPEST BELVÁROSI FERENCIEK TEMPLOMÁBAN.

kesüljenek tiszteletre Isten iránt. A százados fölgyek igenlőleg bólintgattak korhatag galyaikkal, leveleik alatt az erdő dalosai élénk csicsergéssel adták jelét tetszésüknek . . .

Szent Ferenc, ki csak most szabadult fel a szolgaságból, csak énekelt tovább . . . énekelte a szabadság dalát, s közben hulló könnyek záporával áztatta átszellemült arcvonásait.

Egyszerre csak vad törtetéssel marcona alakok bukkanak elő a sűrüből, s kiméletlenül rohannak arra a szelid koldusra, ki alázattal borult le még egy picinyke fűszál előtt is.

— Ki vagy te? — hangzik a kérdés durván egyik rabló ajkáról.

— Nagy királynak vagyok kicsiny követje, — volt a felelet.

A durva lelkű rablók nem értették a próféta kijelentést.

Oh mennyire távol álltak ők attól a szegény koldustól, végtelen űr volt közöttük, hatalmas ellentét választotta el őket egymástól. Különböző iskolák képezik a lelkeket, sz. Ferenc iskolája, a lemondás és szegénység utja, rendkívüli volt.

Kegyetlen ütlegekkel támadnak reá, majd pedig mély árokba dobják, mely hóval és jeges vízzel volt tele:

— Feküdj most ott paraszt! az Urnak követje . . .

Vajjon miért állnak ily kegyetlen bosszút rajta? Kinek vétett ez a szegény, alázatos koldus?

Valóban nem tudunk e kérdésekre feleletet adni, de ha lélektanilag nézzük a dolgot, megértjük s könnyű fölfognunk, hogy a rémitő ellentétből, mely sz. Ferenc és a durva rablók közt volt, más nem származhatott.

Mikor a rablók tovább mentek, vigan kelt föl az árokból. Darócruhájáról lerázta a jégdarabokat, didergő tagjain az öröm mámore szaladt keresztül. Sz. Ferenc boldog volt . . . Gyöngg teste sajgott az ütlegektől, a hideg szél végigborzongatta idegzetét és mégis énekelt, most nagyobb örömmel, édesebb lelkesültséggel.

Ezt nem értitek . . . ? Igaz, hogy ily nagy lélek benső érzelmeihez, lelki világához fölemelkedni nagyon nehéz. Mikor

sz. Ferencet, az alázatosság gyermekét meglátták Assisi lakói, azt mondták: „Ni! a Bernardone fia megbolondult!”

A mai felvilágosult XX. század is eszelősnek nyilvánítaná. Mert Istenért, lelkünk megmentéseért mindent elhagyni, ha kell szíves örömmel szenvedni: a világ szemében bolondság. Szenvedélyeink uralma alatt nyögni, a bűn rózsás útján járni, mindenben a világ és az ördög tetszését keresni: eszélyesség. Válasszunk a kettő közül.

. . . Mikor sz. Ferenc fölkel a piszkos árokból, nagy boldogságában hangos szóval magasztalta az Urat, hogy érette valamit szenvedhetett. Majd pedig alamizsnáért kopogtatott a legközelebbi hajléknál, sirva, rimánkodva, mint a legnyomorultabb koldus.

És akadtak jó emberek, akik megszánták, megkönyörültek rajta. Eugubioban egyik ismerőse, ki fölismerte, egy ruhadarabot adott sz. Ferencnek, a Krisztus szegényének, hogy legyen mivel befödözze testét . . .

S én mégis azt gondolom, hogy sz. Ferenc gazdagabb volt mindannyiunknál.

Az erények drága ruháját most szőtték Isten angyalai, minden földi salaktól megtisztult lelkére. Volt rajta minden: arany, ezüst, gyémánt, s drága ékkövek. Hiába, ez a legszebb ruha: az erények ruhája.

Divatból nem megy ki és soha el nem szakad.

(Folytatjuk.)

Placidus.

SZEGÉNY APÁCA . . .

— 3 kép a francia kulturharcból. —

Festi: *Convertita*.

francia képviselőház. A képviselők szokatlan nagy számban vannak jelen. Tárgy: a szerzetes-társaságok megszüntetéséről szóló törvényjavaslat.

Combes, miniszterelnök: (beszél) „A szabadság nevében tiltakoznunk kell a babona, a sötétség, a butaság idejéből megmaradt intézmények, szokások, nevezetesen a szerzetesség ellen. Mert az ember nem lehet és nincs is arra teremtve, hogy eldobva magától minden társadalmi tekintetet, egy örületes hiedelem áldozatává téve magát, nélkülözéseket, szenvedéseket vállaljon magára. De mit látunk? A fölvilágosodás, a haladás, az ész hatalma által megtisztult XX. században még mindig akadnak emberek, kik behunyva szemeiket a hajnalpir előtt, tovább is a középkori sötétségben akarnak szenderegni. Ezt mi, kik a világosságnak vagyunk fiai, nem hagyhatjuk annyiban, miért is e törvény erejénél fogva keresztül akarjuk vinni azt, (hogy az emberiség, különösen pedig Franciaország tisztultabb fogalmakkal birhasson az ember rendeltetéséről, mely e földön kell, hogy kifejlődjék,) miszerint az összes kongregációk, szerzetes-rendek, ájtatos társulatok feloszlattassanak. Azt hisszük, hogy ez maguknak a szerzeteseknek is inyére fog lenni. mert visszanyervén szabadságukat, mint független emberek és szabad polgárai e hazának, több hasznot hozhatnak neimzetünknek és önmaguknak . . .

Egy közbeszélés: (a nacionalisták soraiból) De miből fognak élni?

Combes: (válaszol) A kormány gondoskodni fog róla, hogy bizonyos kegydíjban részesüljenek.

Többen (a nacionalisták közül): No majd meglátjuk!

* * *

— Ejnye, be szomorú ma az én kedves testvérekém! Talán csak nincs valami baja?! E szókkal fogadta a párisi rokkantak házában egy

őreg tábornok az ő osztályán levő ápoló apácát, midőn az reggel szokott időben a tábornok szobácskájába lépett, körülbelül egy évvel a fentidézett parlamenti beszéd után.

— Bizony, tábornok ur, elég okom van arra, hogy szomorkodjam. Oh, nem is szeretek reá gondolni . . . válaszolá majdnem sirva az apáca.

— No, no! vajjon mi az az „elég ok”? Tán csak nem bontják le ezt a szép házat?

— Oh, még annál is rosszabb történik majd. A mi miniszterelnökünk vagy irigységből, vagy a pokol tanácsaira hallgatva fel akarja oszlatni rendünket és földönfutókká akar tenni bennünket. Ime, a hivatalos tudósítás!

— Hát csak nem ment el a jobbik esze annak a Combesnak? Hiszen ha a testvéreknek menniök kell, akkor mi sem maradhatunk itt. Oh, azok az átkozott szabadkőművesek! Fiatal éveimben én is közéjük tartoztam, de higgye el drága nővér, ugy megutáltam őket, mikor láttam hogy mily ádáz harcot folytatnak és mily elkeseredett gyűlölettel vannak szent hitünk, a katolikus hit ellen! Ezeknek a kezébe került Franciaország és jaj neki, ha nem tudja kiszabadítani magát, mert ez a „diszes” kompánia hamarosan a tönk szélére juttatja majd ezt a szép országot. A szerzetesrendek képezik a legerősebb támaszt az egyház nagy épülete mellett, a mit ők igen jól tudnak és ép azért mindenek előtt a szerzetesek ellen indítják meg az irtó háborút. Mi lesz velünk, mi lesz önökkel, mivé lesz Franciaország?

Én immár 40 év óta élvezem ezen intézetben a kedves testvérek gondoskodását és most, a sir szélén fognak a nyakamra küldeni holmi hebehurgya fiatal ápolót, vagy ápolónőt? Inkább itt hagyom az egészszet és a 3000 frank nyugdíjat, melyet eddig évenként az intézetnek adtam, magam fogom elhasználni és magam keresek egy szolgát, hogy ápoljon és ne hagyjon egyedül, mert már vén vagyok és nincs senkim, ha megtalállok halni.

— És mit szóljak, tábornok ur, hisz' én is majdnem 50 éve vagyok ez intézetben és azt a foglalkozást, melyet itt űztem, nem folytathatom a világban?! aztán én is jóval felül vagyok a 70-ik születésnapomon! Mi lesz velem? Pénzem nincs, rokonaim, pártfogóim a szegényeken kívül nincsenek!

— Bizony kétségbeejtő állapot ez!

* * *

— Miféle csődület van ott a Dénes-utcza sarkán? kérdi egy asszony a rendőrt Párisban a fennirt párbeszéd után néhány hétre, ez év junius végén.

— Nem tudom biz' én, hisz' nem az én kerülem az. Aki kíváncsi rá, menjen oda és nézze meg, mi van ott.

Különben már fölösleges oda menni, mert ime, errefelé jönnek és megtudhatja, hogy mi történt.

— Oh, Istenem, hiszen a rendőr egy elájult apácát visz egy közsolga segítségével, mondja az asszony siránkozva. Ni, még az olvasója is a kezében van, talán éppen imádkozott, amikor a rosszullét elfogta. És mily sárga, kiéhezett arca van szegény nénikének!

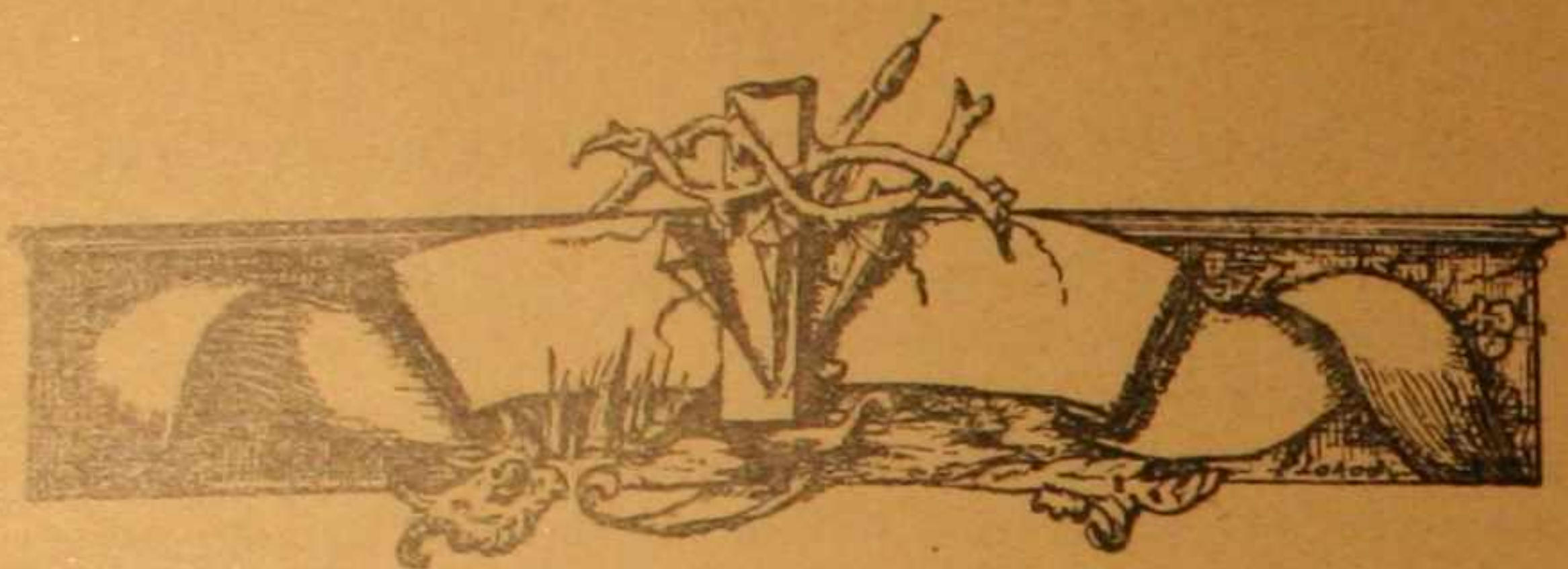
— Ej, ne prézsmitáljon itt olyan keservesen, hanem hozzon egy kis vizet abból a boltból odaát, hogy fellocsolhassam a drágaságos apácáját!

— Itt a víz! A biztos ur, ugy látszik, szintén a kenyéradó gazdája véleményén van, noha jóérzése mást ír elő magának is. Nézze a szegény nővér most nyitja ki a szemét, ő meg fogja mondani mi baja.

— Vigyenek a Charité-kórházba, mert ott fogok meghalni. Olyan éhes vagyok! . . .

E jelenet után harmadnapra egy ingyenes halottas kocsi vonult a a temető felé. A szegény apáca hulláját vitte a végső nyugalóhelyre, mert a kórházba érkezés után pár órával meghalt — éhen! Meghalt pedig a huszadik század fölvilágosodott fényében, Combes uralkodásának idején, Páris utcáján!

RÓMAI ZARÁNDOKLATOM.

1903.

Írta: *Stiller Bernardin.*

(Folytatás.)

Róma ekkor köztársaság lett. Az actiumi csata után azonban Kr. e. 31-ben minden hatalom egy férfiura szállt, ki minden köztársasági méltóságot, hivatalt fenntartott ugyan, de mind saját személyében egyesítette. Így tehát egyeduralkodó lett anélkül, hogy annak nevét használta volna.

A kezdetben oly kicsiny állam lassan, de biztosan terjeszkedett. Eleinte a szomszéd apró államokat, majd egész Itáliát, később mondhatni az egész akkor ismert világot hatalma alá hajtotta. Fegyelmezett seregeivel, bölcs, türelmes alkalmazkodó politikájával nemcsak az országokat hódította meg, hanem a népeket is, nemcsak a földet, hanem a lelkeket is. Az összes népek az egyetlen Rómában halmozták össze kulturáik eredményeit; híres volt művészetéről, mely még romjaiban is nagyszerűen hirdeti annak dicsőségét.

Ámde a birodalom hatalmának növekedésével lépést tartott az erkölcsi elzüllesztés. A régi egyszerűséget fényűzés, a szelidséget kegyetlenség, a valóságosságot hitetlenség, sötét babona váltotta fel.

Ekkor az isteni gondviselés két férfiut küldött Rómába, Péter és Pál apostolt. Ez a két egyszerű ember engedelmeskedik, elfogadja a harcot a világbirodalommal. Mindkettő vérenek hullásával bizonyítja tanításának igazságát; megnyitják a vértanúk szakadatlan sorát. 45 pápa és 174 ezer hívő ontotta itt martyrvérét.

Majdnem háromszáz évig tartott a küzdelem a kereszténység és a pogányság között. A kereszténység fegyvere az imádság, türelem, szenvedés, vértanúság volt a hatalom, a nyers erőszak kegyetlenkedésével szemben.

S ime ebből az egyenetlen harcból a keresztény egyház diadalmasan került ki, a pogány Róma keresztény lesz és a keresztény tanítások hirdetője. Ezzel a régi Rómának hivatása megszűnt, az új Rómának más hivatása lett: hogy legeltesse a világ minden bányáját, juhát, állítsa fel a béke birodalmát minden nép felett és tartsa fenn tanításának bölcsességével.

Szent e város, mert szent itt minden porszem; lépten-nyomon a vértanúk hamvain járunk. Az örökváros elnevezés is megilleti Rómát, mert örökké szellemi feje marad az emberiségnek. Itt székelt sz. Péter, kit az Üdvözítő földi helytartóvá tett. Neki adta át a mennyország kulcsait, reá mint kőszálra építé egyházát, az ő törvényes utódai az idők végéig Krisztus földi országának fejedelmei lesznek.

Róma a pápák városa, s épen azért története azonos a pápaság történetével, melyre e sorokban bővebben kiterjeszkednem lehetetlen. Csak egy némely dolgot akarok felemlíteni, ami bennünket magyarokat közelebről érdekel.

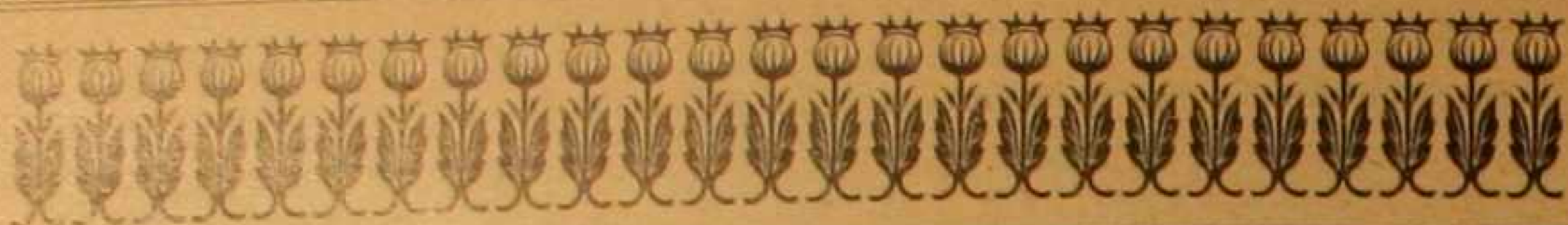
A testvér hun nemzet fejedelme, Attila, el akarta foglalni Rómát. Óriási hadával utközben mindent elpusztítva megérkezik Róma falai alá. A rómaiakat iszonyu félelem szállta meg. Attilával megmérkőzni nem mertek, elhatározták tehát, hogy megkérlelik és pénzzel vásárolják meg szabadságukat. A követség feje nagy Leo pápa volt. A monda szerint a követség megérkezése előtt való éjjelen Attila nem bírt aludni, s egyszer csak megjelenik neki két fényes alak, Péter és Pál apostol. „Mi az Isten követői vagyunk” — így szólnak. „Én is” — válaszol Attila. „Mi azért jöttünk, hogy a népet boldogítsuk.” — „Én pedig azért, hogy megostorozzam őket.” — „Visszahívunk Isten parancsából” — szóltak az apostolok és hirtelen eltűntek.

Másnap megérkezik a követség. A pápa ékes szavakkal kegyelmet kér Róma számára, évi adót ígért, Attila nem akart engedni. Ekkor a levegőben egy angyal jelenik meg, s kihuzott kardjával megfenyegeti Attilát. Most eszébe jut az éjszakai látomás, eszébe jut a táltosok álommagyarázata, kik arra intették, hogy legyen óvatos és a várost ne foglalja el, mert nem éli sokáig túl annak elfoglalását, megkegyelmez a városnak és seregét visszavezette. Ezen esemény sz. Péter vatikáni templomában egyik oltáron domborműben van megörökítve s egy gyönyörű festményben.

Hogyan nyerte szt. István királyunk Szilveszter pápától a koronát, arról legközelebbi számunkban teszünk említést.

(Folytatjuk.)

SZENT FERENC VIRÁGOS KERTJE.

Szent Lajos király.

gy képet láttam egyszer, mely remek szép volt. Valóságos királyi alak. Magas királyi termet, szentségi arc, királyi palásttal és fején arany koronával. Mégis figyelmet leginkább az ragadta meg, hogy a festő, — a művész lélek kezeibe tövis koronát rajzolt. Még csak akkor láttam olyanforma bársony párnát, melyen ezen tövis korona feküdt, midőn Budán a várkapornában szent István koronáját megtekinthettem.

Nagyszerű is az, midőn valakinek képéről olvasni tudunk . . .

Ezen fönséges alak, mintha megfeledkezett volna királyi méltóságáról, csak a tövis koronára nézett. Talán inkább szerette volna fölcserélni az övével?! Nem tudom, de azt gondoltam: az isteni Megváltó élete lehetett ezen Szent példányképe, melyről oly igézően elmélkedik . . .

Szent Lajos király képe vala, melyet annyi idő után is elfeledni nem bírok.

Szent Lajos VIII. Lajos királynak fia volt. 1215. ápr. 25-én néhány mértföldnyire Páristól, Poissyban született.

A festő gondolkozását csak akkor értettem meg valójában, midőn életrajzában azt olvasom: „mély alázatosságában legtöbbször így nevezte magát: Poissy Lajos, Jézus alázatos katonája“.

Atyja kipróbált hűségű fia volt az egyháznak és lelkes védője a katolikus érdekeknek. Az albigiak eretneksége fölött kivívott győzelme után 40-ik életévében 1226-ban Montpellierben meghalt. Így szállott a korona a tizenegy éves Lajosra, ki a szentéletű Blanka anyakirálynénak régenssége mellett, IX. Lajos néven a trónt el is foglalta. Hogy milyen szellem uralkodott akkor a francia udvarnál, azt mutatja Blanka anyakirálynénak ismételtetett jelszava: „Fiam, inkább szeretnék halva látni, sem hogy mint bűnöst, vagy az isteni kegyelemtől megfosztottnak lássalak“.

SZENT LAJOS KIRÁLY.

Ezen jelszó mélyen bevéődött az ifjú király fogékony szívébe; ez volt vezére minden cselekedetében, ez volt egész életének tükre. — Ezen szavak hatása alatt lépett szent Ferenc harmadrendjébe, melynek erényeiben hősiesség előhaladást tett. Gyermekait nem annyira szavával, mint inkább jó példájával nevelte.

Ő maga rendkívül egyszerű, sőt szigorú életmódot követett. Minden pénteken, advent és nagybőjt idején pedig mindennap szigorúan böjtölt; ilyenkor hal és kevés gyümölcs képezte táplálékát. Azonban annál bőkezűbb volt a szegények iránt. Több szegénynek szombatonként megmosta lábait, gazdagon megajándékozta és azután megölelte őket. Az ő idejében nem is volt socialismus, sem anarchismus . . .

Ünnepnapokon s azok vigiliáin mielőtt asztalhoz ült volna, előbb százhusz szegénynek terített és azokat ő maga szolgálta ki. Életrója megjegyzi, hogy asztalánál állandóan több aggastyán részére terítve volt, kiknek tányérjára ő maga rakta oda a legjobb falatokat.

Míg szabad idejét a gyakorlati keresztény élet, a felebaráti szeretet cselekedeteinek gyakorlása foglalta el, addig munkára szánt idejét lelkiismeretes buzgósággal az ország ügyeinek szentelte. Jósága, bölcsesége, igazságossága, tapintatossága közmondásossá vált. Csak így történhetett, hogy az ellene ármánykodó főurakat is teljesen magához bilincselte. Minden gyöngédsége s szentségi alázatossága mellett is az igazságtalanságnak szigorú ostromozója volt. A hamisan esküvőket és káromkodókat kérlelhetetlenül üldözte. Mint hajdanában szokás volt a rabszolgákat megbélyegezni, úgy ő is ezen bűnökbe visszaesőket tüzes vassal bélyegezte meg.

Bármit is mondjon erre a kedves olvasó, én részemről soha sem tartom ezt középkori fanatizmusnak, mert gonoszabb dolgot nem képzelek, mint a jóságos Istent oly vakmerően káromolni.

Az albigiak eretnekségét, mely akkor nyugat Európát lángba borította ő irtotta ki. Lusignan Hugó, La Marche grófja az angol király ösztönzésére, házassága első évében fegyvert fogott ellene. Az igazságtalan lázadót és esküszegőt Isten megbüntette, mert Lajos annak seregét Taillebourgban teljesen legyőzte. Azután pedig a szent király mindannyinak kegyelmet adott.

Ezen időben keleten leginkább háborgatták a keresztényeket s az izlam szent helyeinket megszenteltelenítette . . . Lajos súlyos betegsége alkalmával fogadást tett, hogy felépülése után kereszties hadat fog vezetni a szentföldre. Fogadalmának 1248-ban tett eleget. Harczai kezdetben nagy szerencsével folytak. Bevette Damiette városát, melyet akkor Kelet kapujának tartottak s ezáltal megnyílt előtte az ut egész Egyiptomig. Lajos mindenütt az elsők között küzdött, s bátorsága erőt és lelkesedést öntött katonáiba is. Damiette bevétele után Kairót támadta meg s a Nilus partján

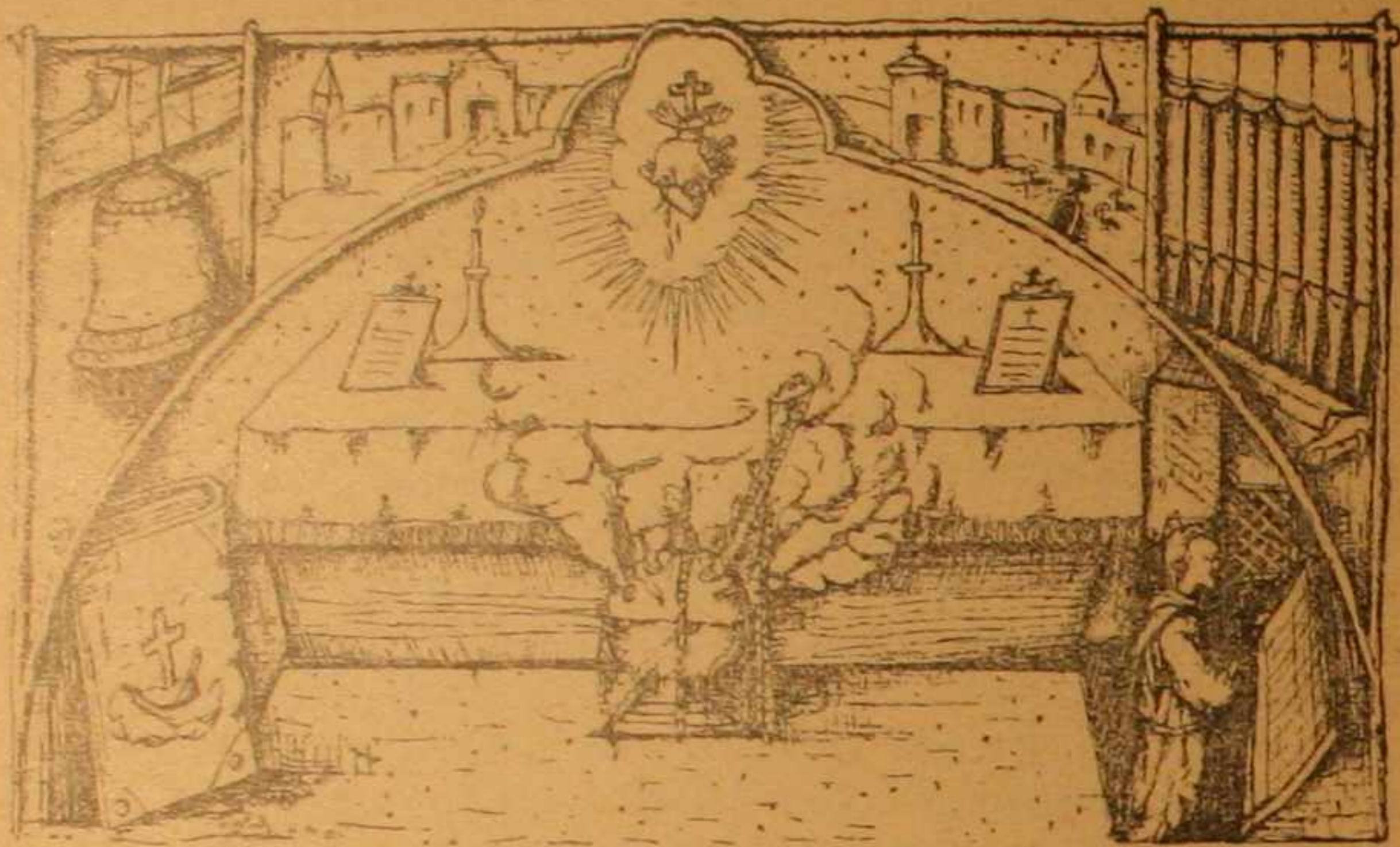
fényes győzelmet aratott a szaracénok (pogányok) felett. A keresztény sereg hősiességének nemsokára véget vetett a Nilus áradása folytán támadt ragályos betegség. — Katonái nagy része elgyengült, s maga a király is betegen feküdt. Így történt hogy a beteg király a pogányok fogóságába esett. Hosszú alkudozás, főleg pedig a szultán ellen támadt katonai lázadás szabadította ki Lajost a pogányok kezéből és lehetővé tette, hogy megfogyott seregével visszatérhessen Franciaországba.

Lajos 1254 tavaszán, népének hozanna kiáltásai mellett vonult be Párisba, s ezután kettőzött gonddal látott az ország ügyeihez. Fáradhatlan volt különösen ezen időben a jótékonyági intézetek alapításában. Franciaországban ma is számtalan kórházat mutogatnak, melyek szent Lajos királynak köszönik létezésüket. A Ferenc-rendi és Domonkos szerzetesek részére kolostorokat alapított s más szerzet-rendeket is szeretetével jutalmazott meg. Életiratában azt olvasom: — „kolostorokat alapított — a ferencesek részére, akiket a szerzetes-rendek közül leginkább kedvelt.“ Alatta létesült a sorbonni egyetem, mely ma is a francia főváros büszkeségét képezi; ebből az iskolából került ki Aquinói szent Tamás, szent Bonaventura, s más világhírű tudósok.

Fáradhatlan munkálkodásai közt azon kellemetlen hír lepte meg a szent életű királyt, hogy Szíriában kitört a keresztények üldözése. A pogányok megszenségtelenítették a Szentföld kegyeletes helyeit, a papokat elűzték vagy halálra kinozták. A keresztények még templomaikban sem gyűlhettek össze Istent imádni. Szent Lajos ismét keresztes hadat szervezett. Az ország főpapjai, főurai és a nemesek köréje gyülekeztek. Magávi vitte fiait: Fülöp-, János-, Pétert, s a navarrai királyt. Tunisig, a régi Karthago kapujáig ért, hol a pestis iszonyuan kezdett pusztítani. Ő ott volt katonái mellett éjjel és nappal, ápolta őket és vigasztalta . . . Fájdalom kimondani! Végre maga is megkapta a kinos betegséget. Megnyugvással fogadta a csapást . . . megírta végrendeletét s a halotti szentségek ájtatos felvétele után nemsokára meghalt.

Az Oltári szentségben való hite oly erős vala, hogy midőn egy alkalommal lakájai hirül adták a csodát, mely a templomban a szent ostyával történt, (Urfelmutatás alatt az ostya színe alatt, mely nagyobb és nagyobb lett, látni lehetett az Isteni kisdedet — gyermek alakjában), midőn lélekszakadva futkostak és hívták, ő egész közönyösen fogadta a hirt s meg sem mozdult, hanem azt felelte: jól van! menjen oda az aki nem hiszi, mert én megvagyok győződve, hogy az minden alkalommal úgy történik. Szent Lajosnak ezen erős hitét, alázatosságát, szeretetét, fáradhatlan munkásságát kell, hogy különösen minden harmadrendi testvér megszivlelje, mert ezen erények nélkül mind „közönségesek“ vagyunk.

Ludovicus.

GYAKORLATI KERESZTÉNY.

„Követésre méltó példa“

cím alatt olvasom a következő sorokat a „Közművelődés“ 29-ik számában, mely annál inkább helyesli mult számban tett fölhevítésem, minél komolyabban tekinthetjük ezen dolgot.

— Ismeretes dolog, hogy a káromkodás magyar népünkönél valóságos virtus számba megy. Mentől kacskaringósabb káromkodást tud kivágni valaki, annál derekabb legény a talpán. Legnagyobb megdöbbenésünkre és fájdalomunkra szinte azt mondhatjuk, hogy a cifrábbnál cifrább s valójában undorító káromkodást népünk már annyira megszokta, hogy nem is tartja bűnnek sőt illetlenségnek sem. Innen van, hogy nemcsak rendkívül mód felháborított állapotban, hanem közönséges, nyugodt társalgás közben is egy előre bocsátott förtelmes káromkodással kezdi beszédét. Ezt az eléggé el nem ítéhető gátságot megszokja a falu népe már kicsiny korában ott-hon a szülői házban, a környezetben, aztán egész a virtuózitásig viszi a kaszárnyában. Nem használ az ellen sem az iskola, sem a szószék, mert már annyira megszokottá vált, hogy — a mint már említők nem is tartják bűnnek, kárhózatónak. Éppen azért érkezett volna az ideje annak, hogy a polgári, valamint a katonai hatóságok a törvényben is gyökerező joguknál fogva a legradikálisabb eszközökkel fognának a káromkodás kiirtásához.

Az elmondottakból kifolyólag szívünk legmélyéből üdvözljük *Pintér István* urat, a szerencsi járás főszolgabíróját, a ki a káromkodás kiirtása céljából körrendeletet adott ki, melyből közöljük a következő részt:

„A vallástalanságnak elrettentő és megbotránkoztató ismervét látom azon szomorú tapasztalatban, hogy a nép az Istent-káromló kifejezéseket és káromkodásokat, továbbá trágárnál-trágárabb átkokat, szidalmakat léptenyomon használja, s gondolatait más alakban már kifejezni sem tudja, csakis úgy, ha azt a természetévé fajúlt csunya és trágár kifejezésekkel kíséri. A vallástalanságnak másik, általánosan és sajnosan tapasztalt ismérve az, hogy a nép tekintet nélkül a vásár- és ünnepnapokra, istentiszteletek alatt a templom közvetlen közelében oly zajos munkákat végez, mely az istentiszteletet zavarja s legtöbbször ittas állapotban a templomok közelében dalol és botrányt okoz, s ezáltal a templomban lévők is megbotránkoztatja. Felhivom a jegyző urakat, hogy a vallástalanság eme megbotránkoztató s törvénybe ütköző cselekményeitől a népet további intézkedésésemig minden szombaton dobszó útján tiltsa el, s a dobolási hirdetmény szövegébe különösen beteendő, hogy az istenkáromlás és trágár kifejezések használata különösen fognak büntettetni. A csendőrőrsöket és községi előljáróságokat felhivom, hogy ezen fenti tilalmamat kellőleg ellenőrizze s vásár- és ünnepnapokon az istentisztelet tartásának ideje alatt a korcsmákból és pálinka-mérésekből az ott tartózkodó részeg egyéneket távolítsa el, s a fenti intézkedéseim ellen vétőket pedig hozzám jelentse fel.“

Vajha ezt az üdvös intézkedést országosan követnék az arra jogosultak. Gondolják meg már egyszer a közigazgatás, valamint a hadsereg intézői, hogy a népnevelésnek törvényeink szelleme szerint nem csupán a tanítók a közegei, hanem ők maguk is. Egy egész nemzet erkölcsi életét érintő dolgokban mindazoknak egyet kell érteniök és kezet kell fogniok, akik Isten jóvoltából olyan állást foglalnak el, hogy az érintett dologban közremunkálkodhatnak.“ —

A magyar országgyűlés 1878. évi V. törvénycikke is büntetéssel sújtja a káromkodást. Így a 190. §.: „A ki a 171. §-ban meghatározott módon (t. i. valamely gyülekezeten nyilvánosan, szóval) Isten ellen intézett gyalázó kifejezések által közbotrányt okoz: vétséget követ el, és így egy évig terjedhető fogházzal és ezer forintig terjedhető pénzbüntetéssel büntettetik.“ És vajjon hányszor lehetne, vagyis kellene ezen törvényt alkalmazni? És vajjon hányszor alkalmazták?

Én szívből gratulálok azon jellemférfinak, a szerencsi főszolgabirónak, ki szembe mer állani járásában a társadalom minden rétegével . . .

Azonban minket ne a földi büntetéstől való félelem tömörítsen egy nagy társaságba, kik káromkodni nem fogunk, nem akarunk, s másokat is óvni szándékozunk ezen szerencsétlenségtől, mert talán a földi büntetést *kikerülhetjük*; hanem hozzon össze az Isten félelme és szeretete, nemzeti géniuszunk megmentése, művelődésünk igaz munkálása, magunk és testvéreink *lelki üdvössége!!*

Az érzéketlen papírra irt paragrafus helyett, mely amugy is nagyon csavaros és ide s tova magyarázható, kövessük lelkünk mélyére vésett, velünk született Isten paragrafusát, melyet a lex naturale-ban szívünkbe öntött, a Sinai hegyen írott alakban is kihirdetett, melyről majd Ő maga fog számat kérni . . . egykor.

Ismételten kérem kedves olvasóimat, tömörüljünk! jelentkezzünk a társulatba való felvételre a „*Hirnök*“ szerkesztőségénél! Jövő alkalommal részletesen fogom közölni a társulat alapszabályát is.

Addig is a kedves harmadrendi testvérek figyelmét sz. Lajosra, égi védőnkre irányítom, kiről tudjuk, hogy mindent elkövetett arra nézve, hogy országából kiirtsa a káromkodást. Nekünk is őt kell követnünk és szent István és sz. Lajos törvényben intézkedtek a káromkodók megbüntetéséről, s azt végre is hajtották, de akkor még boldog volt a magyar s még a franciáknak is volt Istene!

Franciaországban IX. Lajos a nyilvános káromkodó ajkait izzó vassal jegyeztette meg. Egy párisi polgárt egyszer bevádoltak előtte, mert az ártatlan Istent káromolta. Irgalom nélkül végrehajtatá rajta a törvény szigorát, s azoknak, a kik érette esedeztek, így felelt: „Ha engem káromolnak, meg tudom bocsátani, de soha, ha az Isten fölsége gyaláztatik meg. Ellenkezőleg, kész volnék saját nyelvemet tüzes vassal keresztülszuratni, ha ezáltal országomból az Istenkáromlást kiirtani tudnám.“ És mi semmit sem tennénk!? *Halljátok testvérek!*

Lambert.

RENDI ÉLET.

Szent Ferenc a külföldön.

Württemberg. Obersulmetingen-ben nemrégiben 30 egyén tette le a harmadrendi fogadalmat ft. Strübel plebános és rendi igazgató kezébe. Közöttük 10 hajadon is volt. A plebános lelkes szavakkal üdvözölte őket mindannyian, de különösen a hajadonokat, s szíve mélyéből fakadó szavakkal buzdította kitartásra. Az ünnepet azzal tetőzték be, hogy egy gyönyörű körmenetet tartottak a Niederkirch-i búcsujáróhelyre.

Franciaország ban egy idő óta a harmadrendiek egy egyletet alakítottak, melynek célja az, hogy az Ur Jézus szenvedéséről a sz. keresztúti ájtatosság minél gyakoribb végzésénél sokat elmélkedjenek, s ez által a megsértett Isten-embert megengeszteljék és Franciaországban a vallásos életet újra föllevenítsék. Ezen egyletbe tartoznak nemcsak papok és szerzetesek, hanem a világiak minden osztályából igen sokan. Az emberi társadalomért ez által már 1904-re 400,000 ily sz. keresztuti ájtatosság lett biztosítva.

Lille i katolikus egyetem egyik kiváló professorának Didiot Gyula kanonoknak halálát gyászolja, ki nagy theologus és a harmadrendnek büszkesége volt.

Páris-ban ujabbán egy lapot alapítottak, melynek címe „L'Action Franciscaine”. Célja: a ferenc-rendiek szellemi termékeinek bővebb ismertetése az erkölcsi élet, a művészet és irodalom terén.

Olaszország. Ápril 17-én avattattak boldogokká P. Agathangelus de Vendome és P. Cassian de Nantes kapucinusrendi áldozárok, kik Abessyniában (Áfrika) szenvedtek vértanui halált.

Anglia. A brit harmadrendi testvérek szeptember 28-ra terveznek egy Congressust Leedsben. Az előkészületeket a ferencrendi és kapucinus atyák végzik Angliában és Skóciában.

Belgium. A brüsseli siketnémák intézetében, mely az irgalmasrendi nővérek vezetése alatt áll, szintén virágzik a szegény gyermekek közt a harmadrend. 35 tagot számlál a harmadrend s valami lélekemelő szivet-lelket megragadó fónsú látvány, midőn az ártatlanok gagyogják maguk tehetsége szerint a Miatyánk-jaikat. Ha a Páter nekik előadást tart, egy nővér magyarázza meg azt nekik jelekkel.

Szent Ferenc hazánkban.

Kérelem. Mély tisztelettel kérjük a harmadrend főt. Igazgatóit, kegyeskedjenek hatáskörükkben a rendi tagokat, s általában a hívő népet buzdítani, hogy a közelgő jubiláris assisi—lorettó—római zarándoklatban minél többan vegyenek részt. Uti tervezet a „Különfélék” rovatában.

Budapest. A hívők kegyes adományából a belvárosi ferenciek templomában a páduai sz. Antal oltára új díszbe öltözött. A megújítást Réтай és Benedek előnyösen ismert cég eszközölte ritka művészi érzéssel. Az oltárkép egy híres olasz festőművész képe után készült, fölötte van az Úr Jézus képe Veronika kendőjén. Az oltár barokk stílusban van, s az ornamentikák, melyekkel díszítették ugyanilyen stílusúak. A megújítás költsége közel 900 koronát tesz ki, melyekhez nagyobb adománnyal járultak: Gr. Csáky Károly püspök ur ő mélt. 200 kor., Eszterházy Miklósné hercegné 50 kor., Gr. Csekonics Endre 50 kor., Gr. Cziráky Antal 50 kor., Havas Ferencz áll. hív. 50 kor. Az adományok oly szép összeget tettek ki, hogy némi pótlással sz. Ferenc atyánk oltárát is megújíthatjuk, s ez már folyamatban is van. Erre az oltárra két művészi szobor is készül egy párisi cégnél: Szt. Lajos király és magyarországi Szt. Erzsébet szobra. — A sz. Antal oltárképet június hó 12-én áldotta meg Kiss Arisztid házfőnök. Sz. Antal ünnepén pedig az ünnepélyes nagy misét főt. Bakács János, az új belvárosi plebános tartotta fényes segédlettel, mely alatt a férfikar gyönyörű latin misét énekelt. A szent beszédet főt. Paluscsák Pál domonkosrendi atya tartotta. A templom egész nap egy búcsujáró-hely képét mutatta. Mióta az oltár meg van újítva, azóta egy pillanatra sincs magára hagyatva, míg a templom nyitva van, a hívők lelkük egész szeretetével veszik körül nagy szentünk remek oltárát.

—s.

A pécsi élő keresztúti társulat. F. é. január hó második felében adott életjelt magáról e jámbor társulat Pécsen; amennyiben akkor alakult meg formászerűleg 11 „élő fával” vagyis 154 taggal. Azóta e nagyon kedves és lelkileg igen gyümölesöző társulatka mindinkább és inkább terjed és a hívek mindig jobban és jobban megkedvelik. Már most annyira ismertté és közkedveltségű lett Pécs környékén is, hogy számosan vannak a vidéki tagok is. Elterjedtségét és közkedveltségét leginkább bizonyítja azon körülmény, hogy a megalakulása óta lefolyt, aránylag rövid idő alatt 40 „élő fa” alakult 560 taggal. A társulati tagok szépen rendben végezik a sorsolást és a legnagyobb áhitattal végzik az előirt társulati kötelező ájtatosságot, s mohón gyűjtögetik ennek kapcsán a Krisztus keresztje- és kinszenvedéséről való elmélkedésből bőségesen kiáradó kegyelemkincseket. Adja a jóságos Ég, hogy e társulatka révén mennél szélesebb körben terjedjen el a kath. hívek között Jézus keresztje és szenvedése fölött való megszivlelő elmélkedés, gon-

dolkodás, melyet a hives, kik már azt ismerik és gyakorolják, „minden ájtatossági gyakorlataim között ez az én legkedvesebb ájtatosságom”-nak neveznek; mert ahol ez az elmélkedés gyakorlatba jön a kath. hives között, ott mindenütt virágozni kezdenek nyomában a legszebb erények és nem a hamis, tettelt, hanem a valódi szivbeli jámborság.

P. F. társulati igazgató.

Mesterházy Imre

kapucinus-rendi áldozár, a nagyváradi III. rendi testvérek buzgó igazgatója június 17-én lelkét visszaadta Teremtőjének. Benne sokat vesztettek a nagyváradi rendi testvérek, sőt mi magunk is, amennyiben szerény laposkánkknak mindvégig lelkes támogatója volt. Imádkozzunk lelki üdvéért. Adjon neki az Úr örök nyugodalmat! R. i. P!

Nagyernyében nem régen hunyt el *Györfi Lászlóné sz. Farkas Zsuzsanna* buzgó harmadrendi tag, ki példás életet élt s egy év óta rendkívül sokat szenvedett fejrákban. Metsző fájdalmait Isten akaratán egészen megnyugodva bámulatos türelemmel viselte el. Nyugodjék békében! Imádkozzunk lelki üdvéért.

Pozsony. Hálát adunk Jézus legszentebb Szívének és a bold. Szűznek imánk meghallgatásáért és a nyert segítségért. Különösen azért, hogy atyánkknak, ki évek hosszú során át elmulasztotta a szentségekhez járulni, megadta a megtérés kegyelmét. Miért is áldassék és dicséertessék a Jézus legszentebb Szive.

J. L. Klára és J. A. Ágnes harmadrendi tagok.

—**s.** Hála a sz. Szívnek, a Szűzanyának és sz. Antálnak az egy kilenced által nyert kegyelmekért.

Egy III. rendi nővér.

—**Iy.** Hála a sz. Szívnek és a Szűzanyának a nyert kegyelmekért és az oltalom segítségért, melyben oly számos esetben részesültem. Ezenkívül még hálámat kell nyilvánítanom páduai sz. Antálnak a tett ígéretem szerint ha megsegít nyilván megköszönöm és közzé teszem. És hála a minden esetben nyert segítségért.

P. B. O. F. M.

Gyöngyös. Főtisztelendő Szerkesztő Ur! F. év június 19-én igen szép ünnepünk volt. Alulírott akkor tettem le a harmadrendi sz. fogadalmat és még többen a helyi és vidéki hívők közül részint fogadalmat tettek, részint beöltöztek. Fáradhatlan igazgató atyánk főt. *Magócsy Imre* megható, szép szentbeszédet tartott, mindnyájunkat buzdítván nagy rendalapítónk követésére. Hála és köszönet érte!

Horváth Károlyné, Antonia nővér III. r. tag.

Debreczen. Főtisztelendő Ur! Tisztelettel kérem sziveskedjék „*Szent Ferenc Hirnöké*”-ben helyet adni hálanyilatkozatomnak. Miután a katonaságtól kiszabadultam, igen szorult anyagi viszonyok közé kerültem, mint kereskedő segéd alkalmazást nem találtam. Kétségbeeső helyzetemben Jézus sz. Szívéhez fordultam, s sz. Ferenc és páduai sz. Antal által kértem tőle segítséget, a mely nem is soká késelt. Egy sz. kilenced bevégezése után megélhető állást nyertem. Hála legyen Jézus szentséges Szívének!

G. L.

Minden tudósítást, kérő-, vagy hálanyilatkozatot szivesen teszünk közzé, ha azt külön papíron leírva a hónap 15-éig szerkesztőségünknek megküldik. Kérjük a főt. Igazgató urakat és a rendi testvéreket, sziveskedjenek e rovatot tudósításaikkal fölkeresni.

KÜLÖNFÉLÉK.

Figyelmeztetés. *Tisztelettel értesítjük kedves olvasóinkat, hogy az 1905-ik évre „Szent Ferencz naptára” czímen naptárt fogunk kiadni, mely f. év október hónapjában kerül ki a nyomdából. Szolgáljon ez tájékoztatásul a jövő évi naptár beszerzésre nézve. Szent Ferenc Hirnöke Szerkesztősége, Marosvásárhely.*

Péterfilléreket a szentséges Atyának! Harmadrendi és jubiláris zarándoklatunk, mely f. évi szeptember 29-én indul el Lorettó-, Assisi- és Rómába, szerény tehetségéhez mértén ajándékkal akar kedveskedni dicsőségesen uralkodó szentséges Atyánknak X. Pius Pápának, ki minden anyagi javaitól megfosztva igazán rászorul a katolikus világ könyöradományaira. Hogy hová fordítja szentséges Atyánk ezeket az adományokat, mindnyájan tudjuk, kik figyelemmel kísérjük azokat a nagyszerű intézményeket, melyeket fönntart és kormányoz. Adakozzunk tehát! Ki-ki tehetségéhez, erejéhez mértén. Szerkesztőségünk elfogad bármily csekély adományt is és azt nyilvánosan nyugtázza.

Őszi zarándoklatunk tervezete, hogy három kegyelem-helyet látogatunk meg utunkban, t. i. *Lorettót, Assisit és Rómát*, azonkívül a részvétel rendkívüli olcsósága, már maguk eléggé ajánlják, hogy abban minél többen résztvegyenek. A részvétel föltételeit, tervezetét ismételten közöljük.

Jubileumi zarándoklat. Magyarország sz. Ferenc harmadrendesei a szeplőtelen fogantatás hitcikkelye ünnepélyes kihirdetésének 50. évében jubileumi zarándoklatot szerveznek Loretto, Assisi és Rómába nagymélt. *Császka György* kalocsai érsek ur fővédnöksége alatt. — *Indulás:* 1904. szeptember 29-én esti 8 óra 30 perckor. — *Utirány:* Budapest—Fiume—Ancona—Loretto—Assisi—Róma és ugyanazon uton (Assisit kivéve) vissza. — *Utazási díj Rómába és vissza:*

A vasuton	I. oszt., a hajón	diszterem . . .	285 kor.
"	"	II. " " " I. oszt. . .	233 "
"	"	III. " " " III. " . . .	114 "

Ezen árakban benfoglaltatik: 1. Az utazás Rómába és vissza Budapestig. — 2. Az I. és II. oszt. résztvevők számára kocsis a lorettói álló-

mástól Lorettóig és onnan vissza. A III. oszt. utasok körmenetileg mennek föl Lorettóba, itt mindenkinek szállás, étkezés nélkül, a III. oszt. utasok az előbbi mód szerint mennek vissza a lorettói állomásig. A podgyászok szállításáról itt gondoskodva leend. — 3. Mind a három oszt. utasok részére kocsi Assisiba és onnan vissza az állomásig. — 4. 6 napi teljes ellátás Rómában és 7 éjjeli szállás. Az I. és II. oszt. utasok a szállodákban, a III. oszt. utasok a Santa Mártában helyeztetnek el. — 5. Rómában kocsi a vasuti állomástól a szállodáig és vissza. — 6. Vezetés, a pápai muzeumba jegy. — A zarándoklat vezetősége elfogad jelentkezőket 1904. szeptember 1. napjáig. Jelentkezhetni főtiszt. *Trefán Leonárd* urnál a „Szent Ferenc Hirnöke” szerkesztőjénél (lakik Maros-Vásárhelyen. sz. Fer. r. zárdában) vagy *Dobozy János* plébánosnál (lakik Dávodon, Bács-m.) akikhez előlegkép, biztosítás végett a jelentkező

I. oszt. zarándokok	85 kor.
II. „ „	60 „
III. „ „	40 „

beküldeni sziveskedjenek.

Ha valaki Florenc, Bologna, Velence-felé és onnan Fiuméba hajón akar jutni, az I. oszt. utasok 30 kor., a II. oszt. utasok 20 kor. és III. oszt. utasok 14 koronával többet fizetnek.

Az utirányt változtató zarándokok fölkéretnek, hogy ezen szándékukat még szept. 1-je előtt a rendezőséggel tudassák.

Kelt Dávodon (Bács-m.) 1904. június 1. — A rendezőség nevében:

Dobozy János

plébános.

XIII. Leo pápa halálának évfordulója. Julius 20-án volt éppen egy esztendeje, hogy XIII. Leo pápa meghalt pápaságának huszonhatodik évében. Holtteste még most is abban a fehér szarkofágban pihen a Péter-templomban, a hová ideiglenesen eltemették. Az évforduló alkalmából a Péter-templomban nagy gyászünnepséget rendeztek. A gyászmisét, a melynél Perosi apát vezetésével a sixtusi kápolna énekkara is közreműködött, a templomnak abban a részében tartották, a hol az utolsó lateráni zsinat 1870-ben összeült. A misét Agliardi biboros mondta. Pius pápa rövid imádságot mondott XIII. Leo pápa ideiglenes sirboltjánál. Az ünnepen megjelentek az elhunyt pápa testvérei, a magyar-osztrák és a spanyol nagykövetség, a francia követség titkára, a porosz, orosz, bajor követ és nagyszámu hívő.

X. Pius pápa már egy éve, hogy dicsőségesen kormányozza Krisztus Jézus anyaszentegyházát. Az a mély bölcsesség, mely kormányzásában, minden intézkedéseiben megnyilvánult, az a szeretetteljes egyszerű-

ség, melylyel mindenkinek szívét meghódítja, ki csak közelébe juthat, meggyőznek minket arról, hogy Péter hajója igazán biztos kezekben van. A kormányzás biztos, s ha vész is fenyeget, meg nem riadunk, mert tudjuk, hogy Krisztus van velünk. Szentséges atyánk kormányzásának minden vonása élénken tükrözi vissza Jézus jelenlétét, munkálkodását az egyházban. Imádkozzunk Szentséges Atyánk tartós jóléteért, hosszas, dicsőségteljes kormányzásáéért!!

Jézus Krisztus Isteni Megváltónk Élete c. munkára, mely mondhatni nélkülözhetetlen könyv jó ker. katolikusoknál, ismételten felhívjuk olvasóink figyelmét. Megrendelhető a szerzőnél. Cim: *Dr. Balits Antal* székesegyházi apátkanonok, Győr. A munka ára füzve 2 korona, vászonkötésben 3 korona.

Szent Ferenc Hirnöke postája.

Tudomásul. Többször történik meg, hogy olvasóink közül sokan zugolódnak, szemrehányásokat tesznek a hiányos szétküldés miatt. Hogy nem tévedhetünk, azt nem állítjuk, de nem mindig a mi részünkön van a biba. Sokan hiányos címzést, olvashatlan neveket küldenek be nekünk, s a lap visszajön ezzel a postai megjegyzéssel: „címzés hiányos“, „címzett ismeretlen“, „nem fogadta el“, „lakást változtatott“ stb. Ezeknek elkerülése szempontjából kérünk pontos címet, (különösen a fővárosból) s mi törekszünk feladatunknak megfelelni. — **A. K. Magdolna nővér Pozsony.** Hogy jó szándéka volt annak a cikknek megírásával, azon csöppet sem kételkedünk, sőt dicsértük is magunkban. Ámde nem mindig helyes az, a mit mi magunk ilyenek tartunk. Az ön cikke sem volt olyan, hogy azt lenyomathattuk volna a maga egészében. A benső, lelki ügyek nyilvános szellőztetését nem tartjuk helyesnek, sem tapintatosnak. Áldja a jó Istent a kegyelmekért, melyekben részesítette, ránk pedig ne haragudják, mert minket csak a jó szándék vezérelt. — **H. Károlyné Antonia nővér Gyöngyös.** Köszönjük a szives tudósítást, máskor is kérjük. Adja Isten, hogy a testvérek hovatovább szaporodjanak, a harmadrend virágozzék a gondos vezetés mellett. — **Animus tristis.** „Isten ujja“ működik az ember életében, az Önében is. Szomoru nem lehet oly lelki tulajdonságok mellett, a milyeneket b. levelében megrajzolt. A ki Istent szereti, s imádkozni tud, az nem lehet boldogtalan. Életének nehézségei, próbái Istentől adott kedves alkalmak az érdemszerzésre. Csüggednie nem szabad, hisz ön mint terciarius is szerzetes, sz. Ferenc atyánk gyermeke, azért csak törekedjék lelki életet élni. Az Úr keze mindig örködni fog Ön fölött. — **V. M.-né Nagy-Károly.** Az őszi zarándoklatban való részvétel föltételei folyóiratunkban közölve vannak már negyedszer, azok kérdezősködésére megadják a feleletet. Köszönjük szives megemlékezését és kedves sorait. — **D. A. Szeged.** Főtisztelendőséged meglepett szívélyes levelével, s bátorságot öntött belénk, hogy a fölvetett eszmét ki is vigyük. Ha Isten segít meg is lesz. Kérünk szépen Főtisztelendőségedtől is valamit. Ugy-e remélhetjük?! Hiszen benne van a pennaforogtatásban. — **V. A. Páripás.** Méltóztasson főtisztelendő ur a kérdéses ügyben Dobozy János dávodi plebános urhoz fordulni. Utitervet legközelebb küldeni fogok. — **Az égi ut.** Fáradságos, nagy munkát végzett, dicsérettel adózunk tehetségének, de nagy terjedelme miatt nem a mi lapunkba való. Talán ifjusági lapba, vagy az „Ébredünk“-be. — **Szeráf és a farkas.** Jó lesz, felhasználjuk. — **A legszentebb előtt.** Ezt is, a másikat is a közlendők közé tettük. — **Zs. M. Palánka.** „Szentek életé“-t megkaphatja a Sz. István társulat könyvkiadó hivatalában. Budapest, VIII. Szentkirályi utca 28. Hogy mennyi az ára, azt nem tudjuk.